

ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಪತ್ರಿಕೆ
ಫೆಬ್ರವರಿ 2025

ಮುಕ್ತಾತ್ಮ

ಬೆಲೆ: 15/-

ಫೋಟೋ: ಇಮೇಜಿಂಗ್ ಸಾವಿತ್ರಿ

ಆ ಎಳೆಯ-ಕಳೆಯ ಚಿರದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯಾ ಕಕ್ಷೆ-ಕಕ್ಷೆಗಳಲಿ
ಮತ್ತಿದೋ ಚಿರದ-ದೇವಶಿಶುವಿನಾ ಶೈಶವದ ಲೀಲೆಗಳಲಿ

- ಪುಟ್ಟ ಕುಲಕರ್ಣಿ

(ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ 'ಸಾವಿತ್ರಿ'; ದಳ 2 ರೇಣು 2 ಪುಟ 104)

<p align="center">ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಪತ್ರಿಕೆ ಫೆಬ್ರವರಿ 2025</p>	<p align="center">ಸಂಪುಟ: 35 ಸಂಚಿಕೆ: 02 ಪರಿವಿಡಿ</p>
<p>ಸಂಪಾದಕರು: ಶ್ರೀ ಪುಟ್ಟು ಕುಲಕರ್ಣಿ ರಾಘವೇಂದ್ರ ಮಠದ ಹಿಂಭಾಗ, ಗಿಬ್ ಸರ್ಕಲ್, ಹರಪಟ್ಟ ರಸ್ತೆ, ಕುಮಟಾ - 581 332. ಫೋನ್: 9448774920 mayureshwarkp@gmail.com</p> <p>ಪರಿಶೀಲನಾ ಸಮಿತಿ: ಡಾ ಆರ್.ಕೆ. ಕುಲಕರ್ಣಿ</p> <p>ಪ್ರಕಾಶಕರು: ಡಾ ಅಜಿತ್ ಸಬ್ಬೀಸ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದೋ ಸೊಸೈಟಿ ರಾಜ್ಯ ಸಮಿತಿ ಕರ್ನಾಟಕ, ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದ ಮಾರ್ಗ, ಜೆ.ಪಿ. ನಗರ ಮೊದಲನೇ ಹಂತ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 078.</p> <p>ಪ್ರಾಯೋಜಕರು: ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದೋ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್ ಟ್ರಸ್ಟ್ (ರಿ.) ಜೆ.ಪಿ. ನಗರ ಮೊದಲನೇ ಹಂತ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 078. ಫೋನ್: 080 - 2244 9882 https://www.sriaurobindo.complex.org/archive.php http://abp.sirinudi.org</p> <p>ಡಿ.ಟಿ.ಪಿ.: ಗಣಕಯಂತ್ರ ಕೇಂದ್ರ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದೋ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್ ಟ್ರಸ್ಟ್ (ರಿ.) ಜೆ.ಪಿ. ನಗರ ಮೊದಲನೇ ಹಂತ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 078.</p> <p>ಆಫ್ ಸೆಟ್ ಮುದ್ರಣ: ಶೇಷಸಾಯಿ ಇ ಫಾರ್ಮ್ ಪ್ರೆಸ್.ಲಿ. ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದೋ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್ ಟ್ರಸ್ಟ್ (ರಿ.) ಜೆ.ಪಿ. ನಗರ ಮೊದಲನೇ ಹಂತ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 078.</p>	<p align="center">ಮುಕ್ತಾತ್ಮ</p> <p>ಜಡತ್ನದಲ್ಲಿ ದೈವತ್ನದ ಆವಿಷ್ಕಾರ. - ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು</p> <p>ಸ್ಮೃತಿಚಿತ್ರ 2 ಅನು: ಶ್ರೀ ಪ್ರವೀಣಕುಮಾರ ಪಾಟೀಲ</p> <p>ತೇಜೋಭಿವೃದ್ಧಿ 8 ಅನು: ಡಾ ಮಹಾದೇವ ಸಕ್ರಿ ಅನು: ಶ್ರೀ ಕಿಶೋರಕುಮಾರ ಕಾಸಾರ</p> <p>ಶ್ರೀಮಾತೆ - ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ 35 ಅನು: ಶ್ರೀಮತಿ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ಸತ್ಯನಾ</p> <p>ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ 'ಗೀತಾ ಪ್ರಬಂಧಗಳು' 41 ಅನು: ಜಾನ್ವಿ</p> <p>ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಸಮನ್ವಯ 51 ಅನು: ಶ್ರೀ ಪುಟ್ಟು ಕುಲಕರ್ಣಿ</p> <p>ವಾರ್ತಾಪತ್ರ 56</p> <hr/> <p>ಸಂಪಾದಕರ ಟಿಪ್ಪಣಿ: ದಿವ್ಯ ಮಾತೆಯ ಕಥೆಯು ಕೇವಲ "ಆಕೆಯ" ಕಥೆ ಮಾತ್ರ ಆಗಿರದೇ, ಅದು ಪೃಥ್ವಿಯ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ವಿಕಾಸಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಕಥೆಯಾಗಿದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದ ಸತ್ತೆಯ ಒಂದು ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ತೆರೆದು, ಆಕೆಯ ದೈವೀ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಏನೋ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ನಮಗೆ ಜೀವಂತ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಕೆಲಕಾಲ ತರುತ್ತದೆ. ಆ ಸಂಪರ್ಕವು ಯಾವಾಗಲೂ ಹರ್ಷದಾಯಕ ಮತ್ತು ನವೀಕರಣದಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. (ಎಐಎಮ್)</p>

ಸ್ವ ತಿಚಿತ್ರ

- ಅನು: ಶ್ರೀ ಪ್ರವೀಣಕುಮಾರ ಪಾಟೀಲ, ಮಾನವಿ
ತೇಜೋಮಯ ಶಿಶು

ನಾನು ಹದಿಮೂರು ವರ್ಷದವಳಿದ್ದಾಗ, ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಲೆಂದು ಹೋದಾಗ, ನಾನು ನನ್ನದೇ ದೇಹದಿಂದ ಹೊರಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮತ್ತು ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮತ್ತು ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ನಗರದ ಮೇಲೆಯೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬಹಳ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ವರ್ಷದವರೆಗೂ ಇದು ಮುಂದುವರೆದೇ ಇತ್ತು. ಆಗ ನಾನು ಭವ್ಯವಾಗಿರುವ ಬಂಗಾರದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದು ನನಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು; ಉದ್ದವೂ ಆಗಿತ್ತು; ನಾನು ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಏರಿದಂತೆಲ್ಲಾ, ಆ ಬಟ್ಟೆಯೂ ನನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಹರಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ನಗರಕ್ಕೇ ಛಾವಣಿಯ ಹಾಗೆ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಪುರುಷರು, ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಮಕ್ಕಳು, ವಯಸ್ಸಾದವ, ರೋಗಿಗಳು, ಅದೃಷ್ಟಹೀನರು.. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೆ; ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಹರಡಿರುವ ವಸ್ತ್ರದ ಕೆಳಗೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಯಾಚಿಸುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು, ಬಳಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ದುಃಖಗಳನ್ನು ತೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಾಗಿ ಆ ಬಟ್ಟೆಯು ಕೋಮಲ ಮತ್ತು ಆತ್ಮೀಯತೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಕಡೆಗೂ ಚಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಅವರು ಅದನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದ ತಕ್ಷಣವೇ, ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಗುಣಮುಖರೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೊದಲಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂತೋಷ, ಆನಂದ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ದೈನಂದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಮುದರಹಿತವಾಗಿ ಮತ್ತು ವರ್ಣರಹಿತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ನನಗೆ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಅನುಭವಗಳು ನಿಜ ಜೀವನವೆಂದೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಇದೇ ರೀತಿ ನಾನು ಆರೋಹಣದಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ವೃದ್ಧನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆತನು ನಿಶ್ಚಲದ ಸ್ವಭಾವದವನಾಗಿ, ಸ್ಥಿರತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿ, ಕರುಣಾಭಾವಪೂರ್ಣನಾಗಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ನನ್ನೆಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ, ತನ್ನ ಸಾನಿಧ್ಯದಿಂದಲೇ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ವಯಸ್ಸಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ನೇರಳೇ ಬಣ್ಣದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆತ 'ದುಃಖದ ಮಾನವ'ನ

ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಇದು ನಂತರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಈಗ ಈ ಆಳವಾದ ಅನುಭವವು ಅನಿರ್ವಚನೀಯಾಗಿದ್ದು ವಾಸ್ತವವೂ ಆಗಿದೆ.

ಇದು ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಚಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ರೂಪಾಂತರವಾಗಿದೆ. ಅದು ನಾನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಬಹುದು; ಹಗಲು ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಾರಿ ನನಗೆ ಹೇಗೆನಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ - ನಾನು ಅಥವಾ ನನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು, ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಿದೆ, ಆದರೆ ಆ ಹೃದಯವು ಕೇವಲ ಒಂದು ಅಂಗ ಮಾತ್ರವಾಗಿ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಭಾವನೆಯಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲ, ಆದರೆ ದೈವೀ "ಪ್ರೀತಿ", ನಿರ್ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತವಾದುದಾಗಿತ್ತು; ಮತ್ತು ಈ "ಪ್ರೀತಿಯೇ" ನಾನಾಗಿ, ಇಡೀ ಪೃಥ್ವಿಯ ಮೇಲಿರುವ ಪ್ರತೀ ವಸ್ತುವಿನ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವೆ ಎಂದು ನನಗನಿಸಿತು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಅಪಾರ, ಅನಂತವಾಗಿರುವ ಬಾಹುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೂ ವಿಸ್ತರಿಸಿ, ನಿಸ್ಸೀಮಗೊಳಿಸಿ ಕೋಮಲಪೂರ್ಣ ಭಾವದಿಂದ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಕ್ರೋಧೀಕರಿಸಿ, ವಿಶ್ವಕ್ಕಿಂತಲೂ ವಿಶಾಲವಾದ ನನ್ನ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿಸಿದ್ದವು... ಇಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಗಳು ಸೋಲುತ್ತವೆ, ವಿಕಾರವಾಗುತ್ತವೆ. ಓ ದೈವೀ ಪ್ರಭುವೇ, ಮಾನಸಿಕ ಅನುವಾದಗಳು ಬಾಲಿಶವಾಗಿರುತ್ತವೆ... ಆದರೆ 'ನಿನಗಾಗಿ' ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರೇ ನಿರಂತರವಾಗಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಇದು ಬಹಳಷ್ಟು ಬಾರಿ "ನೀನೇ" ಮತ್ತು "ನೀನು" ಒಬ್ಬನೇ ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿರುವೆ. "ನಿನ್ನನ್ನು" ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುವ ಅಪೂರ್ಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರುವೆನು.

"ನಿನ್ನ" ಪ್ರಕಾಶದ ಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಗಳೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿರಲಿ.

CWM (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 1/82

ವರ್ತಮಾನದ ಅವತಾರ

ಆದರೆ ಈ ವರ್ತಮಾನದ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯ ಅವತಾರಿಯಾಗಿ ಆಕೆಯು ಪರಾತ್ಪರನ ಪ್ರಪ್ರಥಮ ಪ್ರಕಟಣೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಸೃಷ್ಟಿಯ ಹೆಜ್ಜೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆಕೆಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ರೂಪವನ್ನು ಮೊದಲು ಕೊಟ್ಟವಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗ ಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವತರಣವಾದಾಗಿನಿಂದ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಶರೀರವನ್ನು ಧರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಪರಾಪತ್ಪರನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ "ಆಕೆಯು" ಇಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ

ಸ್ಥಾನದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಗತ್ತುಗಳು ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಂಡಿವೆ. ಅತ್ಯಂತ ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಂಡಿವೆ. ನಾನು ಆ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಎಲ್ಲಾ ಶ್ರೇಷ್ಠಜೀವಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವುಗಳ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿಯೂ ಬಹುತೇಕವಾದ ಬದಲಾವಣೆ ರೂಪುಗೊಂಡಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರು ಬದಲಾಗಲು ಇಚ್ಛಿಸಲಿಲ್ಲವೋ ಅಂತಹವರನ್ನು, ಅವರು ಇರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಂತೆ ಕಂಡರೂ, ಅಲ್ಲಿಯೂ ಅವರೆಲ್ಲ ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಂಡಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಪರಾತ್ಪರನ ನೇರ ಅವತರಣದಿಂದಾಗಿ, ಮಾನವನ ಅನುಭವವು ಒಂದು 'ವಿಶಿಷ್ಟ' ಅನುಭವವಾಗಿದೆ. ಇದು ವಿಶ್ವದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುನಃಶ್ಚೇತನವನ್ನು ತಂದಿರುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು ವೈದಿಕ ಯುಗ, ವೇದಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಾತ್ಪರನ ಜೊತೆ ಸಂಬಂಧ ಮತ್ತು ವೇದಾಂತದ ಆಗಮನ (ಇದು ವೇದಾಂತ ಎಂದು ನಾನಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ); ಭಕ್ತಿ, ಆರಾಧನೆ, ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿರುವ ದೇವರು ಇವುಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸರಿ, ಪರಾತ್ಪರನ ಜೊತೆಗಿರುವ ಬಾಂಧವ್ಯದ ಅಂಶವು 'ಕೇವಲ ಮಾನವನೊಂದಿಗೆ' ಮಾತ್ರವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ವಿಶ್ವದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಓರ್ವ ವಿಶಿಷ್ಟ ಜೀವಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ದೈವೀ ಸಾನಿಧ್ಯವು ಅವನಲ್ಲಿದೆ. "ಈ ಸಾನಿಧ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲೆಂದೇ" ಅನೇಕ ಶ್ರೇಷ್ಠ ದೇವತೆಗಳು ಮಾನವನ ದೇಹವನ್ನು ಧಾರಣ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ದೇವತೆಗಳು ಇದನ್ನು ಬಯಸಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪರಿಕ್ಷಿತೆಯ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರದ ಮತ್ತು ಸರ್ವ ಶಕ್ತಿಯ ಅರಿವನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಇದೇನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. (ಆದರೆ ಮಾನವನು, ತನ್ನ ದಾಸ್ಯತನದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುತ್ತಿರುವನು); ಆದರೆ ದೇವತೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

...ಈ ತರಹದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಚಲನೆ ಅಥವಾ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಆರಾಮಾಗಿದ್ದೇನೆ (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಒಂದು ದೀರ್ಘ ಉಸಿರನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾ). ಆದರೆ ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ ನಾನು ಇರಲು ಬಹಳ ಶಿಸ್ತನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕಿತ್ತು; ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ಏನೋ ಒಂದನ್ನು, ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ ತುಂಬಲಾಗಿದೆ. ಓಹ್... ನನ್ನೊಳಗೆ ಅದೆಂತಹ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾದ

ಅಂಶ ಇದೆ ಎಂದರೆ, ಅದು ಒಮ್ಮೆ ಬಹಿರಂಗದ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿತೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾಶಡಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಿತ್ತು.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 30 ಜೂನ್, 1962

ನನ್ನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರವೆಂದರೆ 'ಇಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲರಬೇಕು'

ಆದರೆ ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ನಾನು ಒಳಗೊಂಡಿರಲು ಆಗುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರೀತಿಯನ್ನೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಒಬ್ಬರನ್ನು ನಾನು ಒಳಗೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 8 ನವೆಂಬರ್, 1960

ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ಬಂದ ಧ್ಯೇಯ

ಸಾಕಾರದಲ್ಲಿ ನೀವು ಬಯಸುವ ಹಾಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲು ನನ್ನ ಸಮ್ಮತಿಯಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತಿರುವದೇನೆಂದರೆ, ಅದು ಇಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯಕವೂ ಆಗಿರುವದರಿಂದ, ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆಕೆ ಜನ್ಮ ತಾಳಿದ್ದಾಳೆಯೋ ಮತ್ತು ಆಕೆ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆಯೋ, ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಜವಾದ ಅತಿಮಾನಸ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅವತರಣಗೊಳಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಶಕ್ತಿಯು ಅವಳಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಶಿಷ್ಯಂದಿರ ಇಡೀ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಅತಿಮಾಣಸದ 'ಬೆಳಕು' ಮತ್ತು 'ಶಕ್ತಿಗೆ' ತೆರೆದಿಟ್ಟು ಹಾಗೂ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಾಂತರಗೊಳಿಸಲು ಬೇಕಾಗಿರುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಇಂತಹ 'ಶಕ್ತಿಯು' ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವದರಿಂದಲೇ ಈ ಕಾರ್ಯದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರದಿಂದ ಇರುವಿರಿ. ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಲು ಅಥವಾ ನಿರಾಕರಿಸಲು, ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಲು ಅಥವಾ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲು, ಈ ಮಾರ್ಗ ಅಥವಾ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾರ್ಗವಾಗಲೀ ಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬಹುದು ಎನ್ನುವದು ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಆಕೆಯಿಂದ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯಲು ಮತ್ತು ಅವಳ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ತೆರೆದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ಅಥವಾ ಯಾವ ಹಂತದ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವದರ ಜೊತೆಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಎಷ್ಟು ಎನ್ನುವದನ್ನು

ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣರಾಗಿದ್ದರೆ, ಕಾರ್ಯವು ಪರಿಪೂರ್ಣ ಮತ್ತು ನೈಜವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ಅಪರಿಪೂರ್ಣರಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಮನಸ್ಸು-ಪ್ರಾಣಗಳ ನ್ಯೂನತೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಕಾರತೆ ಉದಿಸಬಹುದು; ಅವರು ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಆಗ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಸಾಧಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನವು ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ದೈವೀ ಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲಾಗಿ, ಅಸುರೀ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸ್ತರದಲಿ ಇರುವ ನಿಯಮವಾಗಿದೆ; ಪ್ರತೀ ಕ್ಷಣವೂ ಶಿಷ್ಯನ ಒಪ್ಪಿಗೆ, ಸ್ವ-ಇಚ್ಛೆ ಮತ್ತು ಸ್ವತಂತ್ರ ಮನೋಭಾವದಿಂದಲೇ ಅನುಷ್ಠಾನಿಸಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಆತನ ಭರವಸೆಯೂ ಸಹಿತ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿರಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಾಗುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಮರ್ಪಣಾ ಮನೋಭಾವವನ್ನೂ ಹೊಂದಿರಬೇಕು.

ಇತ್ತೀಚಿನ ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು, ಈ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯದ ಕುರಿತೆ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಏರ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಕೇವಲ ಅನುಮಾನಗಳು ಬರುವುದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ; ಭೌತಿಕ ಮನದ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಅನುಮಾನಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಬಂದ ಅನುಮಾನಗಳು, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿರುವ ಅತಿಮಾನಸ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ದೂರ ಇಡುತ್ತಿವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಬೇರಾವುದೋ ಗುಹ್ಯ ಪ್ರಭಾವದ ಆಧೀನದಲ್ಲಿ ನೀನು ಸಿಲುಕಿರುವೆ. ನೀನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಅನುಮಾನಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾತೆಗಿರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಯೋಗದ ಅನುಭವದ ಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ನೀನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ. ಮತ್ತು ನಿನ್ನದೇ ತೀರ್ಮಾನದಂತೆ ಆಕೆ ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವೆ. ಆಕೆಯ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡುವ ನಿನ್ನ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಬದಿಗೆ ಇಡುವ; ಆಕೆ ಯಾವ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹಾಗೂ ಇತರರೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಾಳೆ ಎನ್ನುವುದು ಮಾನಸಿಕ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ನಿರ್ಧಾರಗಳಿಂದ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವಾಗ ಅನುಮಾನಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಉದಿಸಿ, ಆ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಅಂಶವು, ಆಕೆಯಿಂದ ಲಭ್ಯವಾಗುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ; ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಕಾಣಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಂದ ಲಭ್ಯವಾಗುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ಅವರನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವ ನಿನ್ನ

ವಿನಂತಿಯನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಆಕೆಯಿಂದ ಯಾವ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ, ನನ್ನಿಂದಲೂ ಸಹಾಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ, ಒಂದೇ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಸ್ಥಾನವು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮೂಲಕ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು, ಮಾನವನ ಹಂತಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯೂ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಅದು ದೈವೀ ಮೂಲ ಮತ್ತು ದೈವೀ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಇದು ವಿರೋಧಾಭಾಸದಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಸಂಗತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

CWSA (ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 36/392 - ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು

ಅದು 'ನಾನು'

ನಾನು ಹನ್ನೊಂದು ಅಥವಾ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದವಳಿದ್ದಾಗ, ನನ್ನ ತಾಯಿಯು ಅರಣ್ಯದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು; ನಾವು ನಗರದ ಮೂಲಕ ಹೋಗಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ಅರಣ್ಯದತ್ತ ಸಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಯೇ, ಹಗಲು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ - ಆಗಾಗ ಈ ಘಟನೆ ಘಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು - ನಾನು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಲವು ಅಳಿಲುಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. ಕೆಲವು ಪಕ್ಷಿಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಜಿಂಕೆಯೂ ಇತ್ತು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೀಗೆ ಕಣ್ಣರಳಿಸಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವು ಎಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರೂ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅಗಲಿಸಿ ತೋರಿಸಿದರು. ಓ.. ಅದೆಷ್ಟು ಪ್ರಿಯಕರವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು! ನಾನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ನನಗೆ ಅದು ಮತ್ತೂ ಆಕರ್ಷಕವೆನಿಸಿತು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋದವು. ತದನಂತರದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಈ ನೆನಪು ಮರುಕಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಧಿಯಾನ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದಾಗ - ಬಹು ದಿನಗಳ ನಂತರ, ಅಂದರೆ ನನಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅಂದರೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ಧಿಯಾನರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದಾಗ, ಇವೆಲ್ಲದರ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆ. ಆಗ ನನಗೇನಾಗಿತ್ತು ಎನ್ನುವದು ಇದೀಗ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಆ ಘಟನೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡೆ, ಆಗ ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸಿದ್ದು, "ಸರಿ!.." ಏಕೆಂದರೆ ಮೇಡಂ ಧಿಯಾನ್ ನನಗೆ "ಓಹ್, ಆದರೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು, ನೀನೇ ಅದು, ಅದರ ಮುದ್ರೆಯೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲಿದೆ." ನಾನು ಈ

ಮೊದಲೇ ನನ್ನ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಥಿಯಾನಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಇದೀಗ ಆಕೆ ಏನು ಹೇಳಿದಳೋ, ಆ ಕುರಿತೂ ನಾನು ವಿಚಾರಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸತ್ಯವೆಂದೆನಿಸಿತು. ನನಗಾದ ಈ ಎಲ್ಲ ಅನುಭವಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದ್ದವು, ಸೂಚಕಗಳಾಗಿವೆ, ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅದೃಶ್ಯ ಜನರು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು! (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ), ಆಸಕ್ತಿಕರವಾಗಿರುವ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ತರದ್ದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವುಗಳ ಇರುವಿಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇನಿರಬಹುದೆನ್ನುವ ಚಿಕ್ಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೂ ನನಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದೆ. ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಏನು, ನನಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ತಾಯಿಯೂ ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದಾಳೆ; ಆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಾರದು, ವಿಚಾರಿಸಬಾರದು, ಅವೆಲ್ಲವೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹುಚ್ಚರನ್ನಾಗಿಸುತ್ತವೆ!

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 9 ಮಾರ್ಚ್, 1963

ತೇಜೋಭಿವೃದ್ಧಿ

- ಅನು: ಡಾ|| ಮಹಾದೇವ ಸಕ್ರಿ, ವಿಜಯಪುರ

ದಿವ್ಯವಾಗಿ ಬದುಕುವುದು

ನಾನು ಗಮನಿಸಿದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ಏನೆಂದರೆ: ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು ಯಾವುದನ್ನು “ದಿವ್ಯವಾಗಿ ಬದುಕುವುದು” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದರ ಅರಿವು ನನಗೆ ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು, ಅಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಎಂಬ ಬಾಹ್ಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ.

ಇದು, ಒಂದು ಭಯಾನಕವಾದ ನಿಯಂತ್ರಕದಿಂದ ಸರಿದೂಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಅದನ್ನು ತೆರವುಗೊಳಿಸಲು ಅದು ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದೋ ಅವರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಬೇಡಿತು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಪಾಪದ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟದ್ದರ, ಪಾಪ ಮತ್ತು ಪುಣ್ಯದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇರಲಿಲ್ಲ - ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ! ನನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮದ ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಕ್ರಮದ ಸುತ್ತ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿತ್ತು - ಒಳ್ಳೆಯ ಅಥವಾ ಕೆಟ್ಟದ್ದರ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಕೆಲಸದ, ಕಾರ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಮಾತ್ರ - “ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು,

ಅದನ್ನು ಮಾಡಬಾರದಿತ್ತು” ಎಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ನನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಕ್ರಿಯೆಯ/ಕ್ರಮದ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿತ್ತು. ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು, ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು - ಅಥವಾ ಅನೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದುದರ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಕೋನವಾಗಿತ್ತು, ಒಂದು ಗ್ರಹಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ನನಗೆ ಯಾವುದು ಬೆಳಕಿನ ಪಥವಾಗಿತ್ತೋ, ನೇರ ಮಾರ್ಗವಾಗಿತ್ತೋ (ಜ್ಯಾಮಿತಿಯ ಅನುಸಾರ ನೇರವಲ್ಲದ: ಬೆಳಕಿನ ರೇಖೆ, ದೈವೇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ರೇಖೆ) ಅದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ವಿಚಲನವು, ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಚಲನವು... ಓಹ್, ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಪೀಡಿಸಿದಂಥ ಏಕಮಾತ್ರ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಮತ್ತು ಆ ಪೀಡೆಯು ನನ್ನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ, ಅದು ನನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಆ ಪಾತ್ರದಿಂದ ಬಂದದ್ದು ಮತ್ತು ಅದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಚಾವಟಿಯಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು, ನನ್ನನ್ನು ಪೀಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಕೆಟ್ಟದಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು - ಜನರು ತಮ್ಮ “ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ”ಯೆಂದು ಕರೆಯುವ ಇದು ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ! ಇದು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಜೀವಿ, ಮತ್ತು ಅದು ಏನನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದೋ, ಅದು ಕೆಟ್ಟದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ; ದೈವೀ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವ ಯಾವುದೇ ಸಂಗತಿ ಇರಲಿ, ಅದು ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಅದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಪುನರಾವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ: “ಇದು ತಪ್ಪು, ಅದು ತಪ್ಪು, ಇದು ತಪ್ಪು...” ಎಂದು.

ಆದರೆ ಇದೇ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು; ಪುಣ್ಯವಂತನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಪಾಪಿಯಾಗಲಿ ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ - ಎಂದಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಸರಿಯಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅಥವಾ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು ಎಂಬ ವಿಷಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೆ. ಪುಣ್ಯವಂತ ಅಥವಾ ಪಾಪಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲ, ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ! ನನಗೆ ಎಂದಿಗೂ, ಎಂದಿಗೂ ಆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 9 ಜನವರಿ, 1962

ಒಳಿತು ಮತ್ತು ಕೆಡುಕಿನಾಚೆ

ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ, ಸಹಜವಾಗಿ, ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ... ನಾನು ಹೇಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ... (ಸರಿ, ಸರಿ! ನಾನು

ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ) ಕುಗ್ಗುವಿಕೆ ಅಥವಾ ಅಸಮ್ಮತಿ, ತೀವ್ರ ಟೀಕೆ ಅಥವಾ ಜನರು ಅನೀತಿ ಎಂದು ಕರೆಯುವ ಸಂಗತಿಗಳಿಗಾಗಿ ಅಸಹ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿ.

ನಾನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು/ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇನೆ, ಆದರೆ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಬೆಳಕನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇನೆ - ಅಮೂರ್ತ, ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶುದ್ಧವಾದ ಬೆಳಕು (ನೈತಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ, ಆದರೆ ಶುದ್ಧ ಬೆಳಕು!) - ಮತ್ತು ಅದು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಬಹುದು, ಯಾವುದಾದರೂ ಜೊತೆಗೆ ಎಂದಿಗೂ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬೆರೆತುಕೊಳ್ಳದೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಬೆರೆಯಬಹುದು. ನಾನು ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿನಂತೆ ಈ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆ - ಒಂದು ಶ್ವೇತ ಜ್ಯೋತಿ. ಮತ್ತು ನಾನು ಎಂದಿಗೂ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಅಥವಾ ಯಾರಿಂದಲೂ ಅಸಹ್ಯವನ್ನು, ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನು, ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುವಿಕೆಯನ್ನು, ಕೊಳಕಾಗಿರುವ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಲ್ಲ. ಈ ಜ್ಯೋತಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಇತ್ತು - ಶ್ವೇತವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಶ್ವೇತ ಜ್ಯೋತಿ. ಮತ್ತು ನಾನು ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದೆ (ಈಗ ನನ್ನ ವಿಧಾನವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ - ಇದು ನೇರವಾಗಿ ಮೇಲಿನಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಶುದ್ಧತೆಯನ್ನು ಕಾಣಲು ನನಗೆ ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿವೆ). ಆದರೆ ನಾನು Z ಅವರನ್ನು (ಅವರೊಂದಿಗಿನ ಸಂಪರ್ಕದ ಕಾರಣ) ಭೇಟಿಯಾದಾಗ ಅದು ಹಿಂತಿರುಗಿತು - ಮತ್ತು ನಾನು ನಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಲಿಲ್ಲ, ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಂತರ, 'ಅಯ್ಯೋ, ಅವನು ಹೀಗೆ ಇದ್ದನು, ಅವನು ಹಾಗೆ ಇದ್ದನು! ...ಎಂದು ಜನರು ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ! ಅವನು ಏನಾದನೆಂದು ನೋಡಿ! ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು 'ಕೊಳೆತ' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದರು - ಅದು ನನ್ನನ್ನು ನಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತು....' ಏಕೆಂದರೆ, ನನಗದು ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದ್ದು.

ನಾನು ನೋಡಿದ್ದು ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು, ಜನರು ಹಾಗೆ ಇರುವ ಈ ಲೋಕವನ್ನು, ಅವರು ಅದನ್ನು ಬದುಕುತ್ತಾರೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಕೆಳ ಸ್ತರದಿಂದ ಹೊರಬರುವುದು ಅವಶ್ಯಕ - ಮತ್ತು ಇದೊಂದು ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ - ಇದೊಂದು ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ಭೌತಿಕ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಜಡ ವಸ್ತುವಿನೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಪ್ರಾಣಿಕ ರಚನೆಗೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿಕ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಇದು ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಬೌದ್ಧಿಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರಾಣ, ಒಂದು ವಿಚಾರಗಳ ಪ್ರಾಣ, ಒಬ್ಬ 'ಕಲಾವಿದ'; ಅದು ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಸಹ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ ಅಥವಾ ಇದು ಕಾವ್ಯದ ಮೊದಲ ಹನಿಗಳನ್ನು

ಹೊಂದಿದೆ - ಈ ಕಾವ್ಯವು ಅದರ ಉತ್ತುಂಗದ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮೀರಿಹೋಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮದ ಒಂದು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸರಿ, ಈ ಮೊದಲ ಹನಿಗಳು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಾಗ, ಅದು ಕೆಸರಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜನರು ಏಕೆ ತುಂಬಾ ನಿಷ್ಠುರ ಮತ್ತು ತೀವ್ರವಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು ಇತರರನ್ನು ಏಕೆ ಖಂಡಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತೇನೆ (ಆದರೆ ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಇದನ್ನೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ). ನಾನು ಇದನ್ನು ಏಕೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂದರೆ, ನಾನು ನನ್ನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಈ ಎರಡೂ ಮನಸ್ಥಿತಿಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತೇನೆ (ಕಪಟ ಮತ್ತು ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಗಂಭೀರ ಮನಸ್ಸು, ಮತ್ತು ದೈವೀಕತೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸದಂತೆ ತಡೆಯುವ, ಭ್ರಮೆಯನ್ನು ನೋಡುವಂಥ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಯೋಗದ ಮನಸ್ಸು) - ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಟೀಕಿಸದೆ, ನನ್ನನ್ನು ಟೀಕಿಸಲಾಗಿದೆ... ನಾನು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ...

ನಿಮ್ಮನ್ನು ಟೀಕಿಸಲಾಗಿದೆಯೇ?

ಹೌದು, ಆದರೆ ಸಹಜವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಟೀಕಿಸುವ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲದೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಅದರ ಅರಿವಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ, ಅವರು ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಉದಾರತೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾರೆ (ಓಹ್, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ - ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳಿಗಾಗಿ!). ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ, ನಿಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು: ಅದು ಇತರ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ, ಅದು ನಿಖರವಾಗಿ ಒಂದೇ ಕ್ಷೇತ್ರವಲ್ಲ, ಸ್ವಲ್ಪ ಭಿನ್ನವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು, ಆದರೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಅವು ತೀವ್ರವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಜನಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇರಲೇಬಾರದೆಂದೂ ಸಹ ನನಗೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 8 ನವೆಂಬರ್, 1960

ದೇವರು ಎಂಬ ಶಬ್ದ

ನಾನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಜೀವಮಾನದ ಅನುಭವವೆಂದರೆ, ಅದೊಂದು (ದೇವರು) ಕೇವಲ ಪದವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಹಿಂದೆ ಜನರು ಬಹಳ ಅನಪೇಕ್ಷಿತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು

ಹಾಕುವಂಥ ಒಂದು ಪದವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಇದು, “ದೇವರೊಬ್ಬನ ಮಾತ್ರ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂಥ ದೇವರ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿದೆ: “ದೇವರು ಒಬ್ಬನೇ, ಒಬ್ಬನೇ ಮಾತ್ರ.” ಆದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅನಾಟೊಲ್ ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ (ಇದು ದೇವದೂತರ ವಿಷ್ಣುವದಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ): ಈ ದೇವರು ಏಕಮಾತ್ರವಾಗಿರಲು ಮತ್ತು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿರಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಾಸ್ತಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು; ತಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಮತ್ತು ಸರ್ವಶಕ್ತ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿಕೊಂಡ ಪುರುಷನನ್ನು (ಯಾರೇ ಆಗಿರಲಿ) ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ನಾನು ನಿರಾಕರಿಸಿದೆ. ಅವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಏಕಮಾತ್ರವಾಗಿದ್ದರೂ ಮತ್ತು ಸರ್ವಶಕ್ತನಾಗಿದ್ದರೂ (ನಗುತ್ತಾ), ಅದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕು ಅವನಿಗೆ ಇರಬಾರದು! ಅದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರತಿ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಿದರು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಲು ನಾನು ಇದರ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ.

ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಅತ್ಯಂತ ವಸ್ತುನಿಷ್ಠ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ನಾನು ನೀಡಿದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತು ಇತರೇ ದಿನದಲ್ಲಿರುವಂತೆ, “ದೇವರೆಂದರೇನು?”, ನಾನು ಈ ವಿಷಯದ ಅನುಭವವನ್ನು ನೀಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ; ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಪದದ ಬಳಕೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ, ಅದು ನನಗೆ ಪೊಳ್ಳಾಗಿದೆ, ಆದರೆ ಹಾಗೆಯೇ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಹೇಳುವ “ಸಾವಿತ್ರಿ”ಯಲ್ಲಿನ ಅತ್ಯಂತ ಶಕ್ತಿಯುತವಾದ ಸಾಲು ನನಗೆ ನೆನಪಿದೆ. “ದೇವರು ಹುಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡಂಥಹ ಅಶರೀರ ಅನಾಮಧೇಯತೆ” ಎಂದದು ಹೇಳುತ್ತದೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 7 ಜೂನ್, 1967

ಹಾಯಾಗಿರುವ ಸ್ಥಳ

ನಿಜ, ಜನರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವರು ವಾಸಿಸುವಂಥ ಸ್ಥಳಕ್ಕಾಗಿ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಹಾಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೆ (ನನ್ನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬಾಲ್ಯ ಮತ್ತು ಯೌವನ

ಕಾಲದಲ್ಲಿ) ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ಶೀತವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಛಳಿಗಾಲವಿದ್ದರೂ ಸಹ ನಾನು ಸ್ಕೇಟಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೋದೆ, ವ್ಯಾಯಾಮ ಮಾಡಿದೆ, ತುಂಬಾ ಸಕ್ರಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿದೆ - ಆದರೆ ಶೀತ, ಭಯಾನಕ ಚಳಿ! ನನಗೆ ಸೂರ್ಯನ ಕೊರತೆ ಇದ್ದಂಥ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ: “ಆಹ್, ಕೊನೆಗೂ! (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಉಸಿರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ) ಈಗ ನಾನು ಹಾಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.” ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೊದಲ ವರ್ಷ, ಬೇಸಿಗೆಯ ಉತ್ತುಂಗದಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹವಾದ ಚಳಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು, ಈ ಋತುವಿನಲ್ಲಿ, ನಾನು ಉಣ್ಣೆಯ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ! ನಾನು ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಸ್ಕರ್ಟ್, ಕುಪ್ಪಸ ಮತ್ತು ಮೇಲಂಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ನನ್ನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.... ನಾನದನ್ನು ಗಮನಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ - ಅದು ನನ್ನ ಸಹಜ ಉಡುಗೆಯಾಗಿತ್ತು.

ನಾನು ತಿರುಗಿ (ನನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ) ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಹೋದೆ (ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜನರು ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ), ಮತ್ತು ನಾನು ಮೆಡಿಟರೇನಿಯನ್ ಸಮುದ್ರದ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ನಾನು ಶೀತದಿಂದ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದೆ - ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೋಡಿ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿನ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಜನ್ಮವಾಗಿದೆ (ನಗುತ್ತಾ) ಇದು ಈ ಮೊದಲೇ ಅರಿತಿರುವ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು!

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 15 ಜೂನ್, 1963

ಆನಂದಮಯವಾದ ದಿವ್ಯವಾದ ನಿದ್ರೆ

ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸದ ಮಗುವನ್ನು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡೆಂದು ಮಲಗಿಸುವುದು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ - ಆ ಮಗು ಮಲಗುವ ಮೊದಲು ಶಾಂತಿಯುತವಾಗಿರಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆಮ್ಮದಿಯ ವಾತಾವರಣ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು....

ಇದು ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ, ನನ್ನ ಶೈಶವಾವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೂ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನನ್ನ ನೆನಪಿಗೆ ತಂದಿತು. ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ (ಸಾಯಂಕಾಲ, ಭೋಜನದ ನಂತರ), ನಾವು ಮಲಗುವ ಮೊದಲು ಅವಳನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಅದು ತುಂಬಾ ಮೋಜಿನ

ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ ಆದರೆ ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಗಳಿದ್ದವು(!), ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಾಯಿಯು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಆ ಭವ್ಯವಾದ ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಆನಂದಿಸಿದ್ದೆ (ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಒರಗಿಕೊಂಡು) - ಒಂದು ರೀತಿಯ ಆನಂದದಾಯಕ ನಿದ್ರೆ. ಆದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಇದನ್ನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ನೋಡಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಏನೊಂದನ್ನೂ ತಿಳಿಯದೆ "ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡು! ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಮಗುವನ್ನು ಮಲಗಲು ಬಿಡದೆ 10 ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿರುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ." ಆದರೆ ನಾನು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ!

ಆದ್ದರಿಂದ ಇದು ಮಗುವಿನ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆತ ನಿದ್ರಿಸುವುದನ್ನು ತಡೆಯುವುದು ಯಾವುದು? ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಶಾಂತಿಯುತವಾದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 14 ಅಕ್ಟೋಬರ್, 1964

ಅನುಭವದಿಂದ ಜ್ಞಾನ

ನನ್ನ ಯಾವುದೇ ದೃಢ ನಂಬಿಕೆಗಳು ಎಂದಿಗೂ, ಯಾವುದೇ ಅಪವಾದವಿಲ್ಲದೆ, ಮನಸ್ಸಿನ ಮುಖಾಂತರ ಬಂದಿಲ್ಲ - ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇವುಗಳ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅನುಭವಗಳ ಬೌದ್ಧಿಕ ಗ್ರಹಿಕೆಯು ಬಹಳ ನಂತರ ಬಂದಿತು. ಈ ಅನುಭವದ ಬಹಳ ಸಮಯದ ನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ-ಸ್ವಲ್ಪ ಬೌದ್ಧಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಉನ್ನತ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಬಂದಿತು (ತಾತ್ವಿಕ ಜ್ಞಾನವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ - ಅದು ಪಾಂಡಿತ್ಯಪೂರ್ಣ ಗೊಂದಲ ಮಾತ್ರ ಮತ್ತು ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಆಸಕ್ತಿರಹಿತಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು). ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ, ಅನುಭವಗಳು ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಂದಿವೆ: ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಬೃಹತ್ತಾದ ಸಂಗತಿಯು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನೀವು ನಂಬುವ ಅಥವಾ ನಂಬದಿರುವ, ತಿಳಿದಿರುವ ಅಥವಾ ತಿಳಿಯದೇ ಇರುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ - ಚಪ್ಪಾಳೆ! ಹೇಳಲು ಅಲ್ಲೇನೂ ಇಲ್ಲ; ನೀವು ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಒಮ್ಮೆ, ಆ ಕೊನೆಯ ಕಷ್ಟದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ನನಗೆ ನಿಖರವಾಗಿ ನನ್ನ ಲಾಭವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದು ಯಾವುದು ಮತ್ತು ಏಕೆ (ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೇಳಬೇಕು?)

ನಾನು ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಹೋಗುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು ಹೇಳಿದರು.

ನಾನು ಮಾಡುವ ದಿನ... ಬಹುಶಃ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಒಂದು ಮಹಾಸತ್ಯದಂತೆ: ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಹೇಳುತ್ತದೆ, 'ಆಹ್! ಅದಿರಿವುದು ಇದುವೇ![]ಎಂದು.'

ಅದು ಮೊದಲು ಬರುತ್ತದೆ, ನಂತರ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಅಂತಹ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು (ಸಹಜವಾಗಿ, ಸಾಕಷ್ಟು ಮರೆಮಾಚಲಾದ), ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಸರಳವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾದ (ನಾನು 'ದಿ ಸೈನ್ಸ್ ಆಫ್ ಲಿವಿಂಗ್' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆದಂತೆ, ಎಂದು ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ) - ಅದು ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ, ನೀವು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಸ್ವಂತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀರಿ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವಿಲ್ಲ! ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ! ನೀವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವು ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಕಥೆಯು ಅಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ, ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿ.

ಇದು ನನ್ನ ಶೈಶವಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು - ಕಥೆ ಈಗಾಗಲೇ ಅಲ್ಲಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಮೊದಲು ಅದು ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೂಲಕ ಹರಿದುಬರಲಿಲ್ಲ, ಎಂದಿಗೂ ಬರಲಿಲ್ಲ! ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು ನನಗೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುವವರೆಗೂ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದ ಅನುಭವಗಳು ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದವು; ಆಗ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, 'ಅಯ್ಯೋ, ಅದು ಏನಾಗಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ, ಅದಾಗಿತ್ತು...' ಆದರೆ ನನಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಅಂತಹ ಕುತೂಹಲ ಇರಲಿಲ್ಲ, ನಾನದನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನ ತಲೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ನನಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಫಲಿತಾಂಶದಲ್ಲಿ, ಆಂತರಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದೆ: ನನ್ನ ಶೈಶವಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗಿನ ನನ್ನ ವರ್ತನೆ ಹೇಗೆ ಬದಲಾವಣೆಯಾಯಿತು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ; ಯಾವ ಘಟನೆಗಳು ತೀರಾ ಸಾಮಾನ್ಯ ಎಂದು ತೋರುತ್ತಿದ್ದವೋ, ಅವುಗಳು ಮಕ್ಕಳ ಆ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಪಂಚದೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ

ಆಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಅದು ಒಂದೇ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು: ನಿಮ್ಮ ತಲೆಯ ಮೇಲಿರುವ ತೂಕದ ಭಾರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಬದಲು, ಮತ್ತು ಕತ್ತೆಯಂತೆ ವಿರಾಮವಿಲ್ಲದೆ ದುಡಿಯುವ ಬದಲು, ಏನೋ ಒಂದು ಎತ್ತುತ್ತದೆ (ಸನ್ನೆ) ಮತ್ತು ನೀವು ಅದರ ಮೇಲಿರುತ್ತೀರಿ - ನೀವು ಮುಗುಳ್ಳುಗಬಹುದು ಮತ್ತು ಬದಲಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬಹುದು. ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇರಲಾರದಂಥ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ?... ಅದನ್ನೇಕೆ ಸರಿಮಾಡಬಾರದು! ಡ್ರಾಯರ್‌ನಲ್ಲಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿದಂತೆ.

ಏಕೆ? ಹೇಗೆ? ಇದೆಲ್ಲದರ ಅರ್ಥವೇನು?... ನಾನು ಏನನ್ನು ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸುತ್ತೇನೆ! ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿ!

ಇದು ನಾನು ಐದು ವರ್ಷದವಳಾಗಿದ್ದಾಗ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು, ಸುಮಾರು ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ.

ದೇವರು ಇಚ್ಛಿಸಿದರೆ ಮತ್ತು ನಾವು ಅಂತ್ಯವನ್ನು ತಲುಪಿದರೆ, ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಥೆಯನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ, ಅಷ್ಟೆ - ಇಲ್ಲ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 20 ಡಿಸೆಂಬರ್, 1961

ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು

ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕವಾದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಳೆಯಲು ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಆಹ್ಲಾದಕರ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ನೀವು ಕಥೆಯೊಂದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ನಂತರ, ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುವ ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ನೀವು ಕೊನೆಯ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣ ವಿರಾಮವನ್ನು ಹಾಕಿ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ದೇಹದೊಳಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬನ್ನಿ. ತದನಂತರ ಮುಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಪುಟವನ್ನು ಮರು-ತೆರೆಯಿರಿ ಮತ್ತು ನೀವು (ದೇಹದಿಂದ) ಹೊರಗಿರುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಕಥೆಯನ್ನು ಪುನರಾರಂಭಿಸಿ; ಆಗ ನೀವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸುತ್ತೀರಿ - ಅವುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜೋಡಿಸಲೇಬೇಕು, ಅದು ತುಂಬಾ ಸುಂದರವಾಗಿರಲೇಬೇಕು. ಮತ್ತು (ನಿಮ್ಮ ದೇಹದೊಳಗೆ) ಹಿಂತಿರುಗುವ ಸಮಯ ಬಂದಾಗ, ನೀವು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪೂರ್ಣ ವಿರಾಮವನ್ನು ಹಾಕಿ, "ನಾನು ಹಿಂತಿರುಗುವವರೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ

ಮೌನದಿಂದಿರಿ!” ನಂತರ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ. ನೀವು ಇದನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮುಂದುವರೆಸಿ ಮತ್ತು ಅದ್ಭುತವಾದ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಕಥೆಗಳ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆಯಿರಿ - ನಿಮಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ಅದೆಲ್ಲವು ನಿಮಗೆ ನೆನಪಿರಬೇಕು, ಅಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸಾಧ್ಯ.

ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವನು ಹೊಂದಿರುವ ನಂಬಿಕೆಯ ಮೇಲೆ, ಮನಸ್ಸಿನ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಅನುಪಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇಲೆ, ಹೃದಯದ ಸರಳತೆ ಮತ್ತು ಯೌವನದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಶಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ - ಇದು ಅದೆಲ್ಲದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ - ಒಂದು ರೀತಿಯ ಆಂತರಿಕ ಪ್ರಾಣಿಕ ಔದಾರ್ಯದ ಮೇಲೆ: ನಾವು ತುಂಬಾ ಅಹಂಕಾರಿಯಾಗಿರಬಾರದು, ನಾವು ತುಂಬಾ ಜಿಪುಣರಾಗಿರಬಾರದು, ಅಥವಾ ತುಂಬಾ ವಾಸ್ತವಿಕವಾದಿಯಾಗಿರಬಾರದು, ತುಂಬಾ ಪ್ರಯೋಜನವಾದಿಯಾಗಿರಬಾರದು, ನಿಜಕ್ಕೂ, ನಾವಿರಬಾರದಂಥ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಸಂಗತಿಗಳಿವೆ... ಮಕ್ಕಳಂತೆ. ಮತ್ತೆ, ನಾವು ಕಲ್ಪನೆಯ ಉತ್ಸಾಹಭರಿತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು, ಏಕೆಂದರೆ - ನಾನು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥಹೀನ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಇದು ತುಂಬಾ ನಿಜವಾದ ಸಂಗತಿ - ಸ್ವರೂಪಗಳ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ತಯಾರಕರು ನೀವು, ನೀವಿರುವ ಜಗತ್ತೊಂದು ಇದೆ: ಅದು ನಿಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾಣಿಕ ಜಗತ್ತು. ನೀವು ಅತ್ಯುನ್ನತ ದರ್ಜಿಯಾಗಿದ್ದೀರಿ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದ ಅದ್ಭುತವನ್ನಾಗಿ ನೀವು ಮಾಡಬಹುದು. ನೀವು ಕಲಾತ್ಮಕ ಅಥವಾ ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಸಾಮರಸ್ಯ, ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದದ್ದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವಿರಿ, ಮತ್ತು ಅದು ಭೌತಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಚಿಕ್ಕವಳಿದ್ದಾಗ ಇದನ್ನು “ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇದು ಒಬ್ಬರ ತಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪದಗಳಿಂದ (ಕಥೆಯನ್ನು) ಹೇಳುವುದಲ್ಲ: ಇದು ತಾಜಾ ಮತ್ತು ಶುದ್ಧವಾದ ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಮತ್ತು ... ಅಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ಕಥೆಯನ್ನು ರಚಿಸುವುದು. ಮತ್ತು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ, ನಿಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೀವೇ ಕಥೆಯೊಂದನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು ಎಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸುಂದರ ಕಥೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಾಮರಸ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೆ, ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಸಂಯೋಜನೆಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಈ

ಕಥೆಯು ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳಬಹುದು - ಬಹುಶಃ ನೀವದನ್ನು ರಚಿಸಿದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿಖರವಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅದು ನೀವು ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದ ಭೌತಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ.

ಬಹುಶಃ, ಅದು ಹಲವು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಕಥೆಯು ನಿಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಲು ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಸುಂದರವಾದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಲು ತಿಳಿದಿರುವವರು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಜನರಿದ್ದಾರೆ; ತದನಂತರ ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಭಯಾನಕತೆಯನ್ನು ಬೆರೆಸುತ್ತಾರೆ, ನಂತರ ವಿಷಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

CWM (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 8/116-18

ಮಿತಿಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಹೊಂದುವುದು

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಪುನರಾವರ್ತಿತವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುವ ಜನರಿದ್ದಾರೆ: ಏನನ್ನಾದರೂ ಉತ್ತಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ನಾವು ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ, ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಲಿಯಬೇಕು, ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ ರಸಾಯನ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನಾಗಬೇಕಾದರೆ, ರಸಾಯನ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ ಟೆನಿಸ್-ಆಟಗಾರನಾಗಲು ಬಯಸಿದರೆ, ಆತ ಟೆನಿಸ್ ಆಟವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಡಬೇಕು. ಅದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ ಅಲ್ಲ, ನಾನದನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ ಅಷ್ಟೆ. ನನ್ನ ಅನುಭವವೇ ಬೇರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಹಜ ಶಕ್ತಿಗಳು ಅಲ್ಲಿವೆ ಮತ್ತು ಪರಿಣತಿಗಿಂತ ಇವುಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ - ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ವಿನಾ, ಅದು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಲು, ಹೊಸದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಿದ ಎಮ್ (M) ಮತ್ತು ಮೆಡಮ್ ಕ್ಯೂರಿ (Madam Curie) ಅವರ ರೀತಿ. ನಂತರ ಅವರು ಆ ವಿಜ್ಞಾನದ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಲು ಒತ್ತಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವವರೆಗೆ ಮಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು; ಒಮ್ಮೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ನಂತರ, ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಿಶಾಲಗೊಳಿಸುವುದನ್ನು ಯಾವುದೂ ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಇದು ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನಾನು ಕೇಳಿರುವ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮುತ್ತಜ್ಜರು ಇದನ್ನೇ ಕೇಳಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ, ಮತ್ತು ಯಾವುದರಲ್ಲಾದರೂ ನೀವು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಬಯಸಿದರೆ ನೀವು ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲಾ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಬೋಧಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ನನಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ, ನಾನು ಅನೇಕ ವಿಭಿನ್ನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಂದಿಸಲ್ಪಟ್ಟೆ! ಮತ್ತು ನಾನು ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಉತ್ತಮವಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳಲಾಯಿತು. ನಾನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದೆ, ನಾನು ಚಿತ್ರಕಲೆ ಮಾಡಿದೆ, ನಾನು ಸಂಗೀತವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ, ಮತ್ತು ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಇತರೇ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತಳಾಗಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಸಂಗೀತವು ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟದಿರುವುದಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಚಿತ್ರಕಲೆ ಮೌಲ್ಯಯುತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಹೇಳಲಾಯಿತು. ಬಹುಶಃ ಇದು ಸಾಕಷ್ಟು ನಿಜ ಸಂಗತಿ, ಆದರೂ ನಾನು ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇನೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಆ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಯಾವವೆಂದರೆ: ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಿಶಾಲಗೊಳಿಸುವುದು ಅದನ್ನು ಮೃದು ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ನಾನು ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ವಾದಕನಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಸಂಗೀತ ಕಛೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ನುಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದರೆ ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಚಿತ್ರಕಲೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ, ನಾನು ಆ ಕಾಲದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಲಾವಿದರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಲು ಬಯಸಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಸಾಕಷ್ಟು ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಹದಾಗಿದೆ. ಆದರೂ, ಇದು ಕೇವಲ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಕೋನವಾಗಿದೆ. ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಲಾವಿದ, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಂಗೀತಗಾರನಾಗುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದು ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಇದರ ಜೊತೆಗೆ, ಅದು ಅಭಿಮತದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ...

CWM (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 6/19

ಮೃದುತ್ವ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತಾರ

ಒಮ್ಮೆ, ಬಹಳ ಹಿಂದೆ, ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ, ಅಂದರೆ ಅವರ ಬಾಲ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ, ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, “ನಾನು ಒಬ್ಬ

ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಏಕೆ ತುಂಬಾ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿದ್ದೇನೆ? ನಾನು ಏನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ: ನಾನು ಏನೆಲ್ಲವನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟೆನೋ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ಆದರೆ ಎಂದಿಗೂ ಉನ್ನತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ: ಯಾವಾಗಲೂ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ (ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಎಂಬ ಸನ್ನೆ)”. ನಂತರ ಅವರು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಹೀಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿದರು (ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅದನ್ನು ದಯೆ ಅಥವಾ ಕರುಣೆ ಎಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ),” ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೃದುತ್ವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ - ಒಂದು ಮಹತ್ತರ ಮೃದುತ್ವವನ್ನು ಮತ್ತು ವಿಶಾಲ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ; ಏಕೆಂದರೆ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರು ಏಕಾಗ್ರತೆ ಉಳ್ಳವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ.” ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಮಗುವನ್ನು ಸಾಂತ್ವನ ಮಾಡಲು ನಾನು ಅದನ್ನು ಮುದ್ದು ಎನ್ನುವಂತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಇರುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ ಎಂದು ಈಗ ನಾನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ: ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಂತೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಿರ್ಣಾಯಕವಾಗಿ ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಬಾರದು - ಅದು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅಸಮರ್ಥತೆಯ ಭಾವವು (ನಾನು ಸಾಧಾರಣತೆಯ, ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಾಧಾರಣವಾದದ್ದು ಎಂಬ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ) ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಉತ್ತಮವಾದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ (ಮೇಲ್ಮುಖವಾದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಸನ್ನೆ) ಬಿಡುತ್ತದೆ. ನಂತರ, ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ವಿಷಯವು ಮೃದುತ್ವ - ಕೋಮಲತೆ, ಕೋಮಲತೆ. ಕೋಮಲತೆ ಮತ್ತು ವೈಶಾಲ್ಯತೆ: ಯಾವುದನ್ನೂ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ ಅಥವಾ ಕೆಟ್ಟ ಅಥವಾ ಕೀಳು ಎಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಡಿ - ಯಾವುದನ್ನೂ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉತ್ತಮ ಮತ್ತು ಸುಂದರವೆಂದು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಬೇಡಿ. ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮುಕ್ತವಾಗಿರಿ, ಮುಕ್ತವಾಗಿರಿ.

ಮೃದುತ್ವವನ್ನು, ಮುಕ್ತತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಶರಣಾಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದು ಧೈಯವಾಗಿದೆ, ಅಂದರೆ, ಪ್ರಭಾವದ ಒಪ್ಪಿಗೆಯು ಎಷ್ಟು ಪೂರ್ಣವೆಂದರೆ, ಏನೇ ಬರಲಿ, ಸಾಧನವು (ಉಪಕರಣವು) ಅದನ್ನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ, ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಲೀಸಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ತಕ್ಷಣವೇ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಹಜವಾಗಿ ಎಲ್ಲದರ ಜೊತೆಗೂ: ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಕಲೆಗಳೊಂದಿಗೆ, ಸಂಗೀತದೊಂದಿಗೆ, ಬರವಣಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 18 ಫೆಬ್ರವರಿ, 1967

ನಾಚಿಕೆಯ ಸ್ವಭಾವ

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸ್ವಭಾವವು, ಒಂದು ರೀತಿ ನಾಚಿಕೆಯ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿತ್ತು, ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ವಿಶ್ವಾಸವಿರಲಿಲ್ಲ (ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅಗತ್ಯಬಿದ್ದಲ್ಲಿ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇತ್ತು). ಇಷ್ಟತ್ತು ಅಥವಾ ಇಷ್ಟತೊಂದನೇ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೂ ನಾನು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ ಮತ್ತು ಎಂದಿಗೂ ಭಾಷಣದಂತೆ ಏನನ್ನೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ನಾನು ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ, ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ ...ನಂತರ ಪ್ಯಾರಿಸ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಬ್ದುಲ್ ಬಹಾ ("ಬಹಾಯಿ") ಅವರೊಂದಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿ ಇಡಲಾಯಿತು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಆತ್ಮೀಯತೆ ಬೆಳೆಯಿತು. ನನಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರ ಕೂಟಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ದಿನ (ನಾನು ಅವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ), ಅವರು ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು, "ನನಗೆ ಅನಾರೋಗ್ಯವಿದೆ, ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ನೀನು ಮಾತನಾಡು. "ನಾನೇ! ಆದರೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ," ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. "ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಶಾಂತವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಏಕಾಗ್ರಗೊಳಿಸು, ಮತ್ತು ನೀನು ಹೇಳಬೇಕಾದದ್ದು ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ಹೋಗು, ಅದನ್ನು ಮಾಡು, ಆಗ ನೀನೇ ನೋಡುವಿ," ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ಸರಿ, ನಂತರ, ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿದೆ (ನಗುತ್ತ). ಅಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ಅಥವಾ ನಲವತ್ತು ಜನರಿದ್ದರು. ನಾನು ಹೋಗಿ ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ, ನಂತರ... ಯಾವುದೇ ಯೋಚನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಆ ರೀತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ ಮತ್ತು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ನಾನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಅರ್ಧಘಂಟೆ ಮಾತನಾಡಿದೆನು (ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಿದೆನು ಎನ್ನುವುದು ಸಹ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ) ಮತ್ತು ಅದು ಮುಗಿದೊಡನೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ಅಬ್ದುಲ್ ಬಹಾ ಅವರು "ನೀನು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಹೇಳಿದೆ "ಅದು ನಾನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ!" ಆ ದಿನದಿಂದ, (ನಾನು ಬಹಾ ಅವರಿಂದ ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆ, ತಿಳಿಯಿತೆ!), ನಾನು ಹಾಗೆ ತುಂಬಾ ಶಾಂತವಾಗಿ, ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಇರುತ್ತೇನೆ, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲವೂ (ಮಾತನಾಡಲು) ಬರುತ್ತದೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ "ನಾನು" ಎಂಬ ಭಾವವನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು - ಇದು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ,

ನೀವು ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಲೆಯಾಗಿದೆ: ಚಿತ್ರಕಲೆಗಾಗಿ, ... (ನಾನು ಚಿತ್ರಕಲೆ, ಶಿಲ್ಪಕಲೆ, ವಾಸ್ತು ಶಿಲ್ಪವನ್ನೂ ಸಹ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ನಾನು ಸಂಗೀತವನ್ನೂ ನುಡಿಸಿದ್ದೇನೆ), ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ, “ನಾನು” ಎಂಬ ಭಾವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಿಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ, ಆಗ ನೀವು ಆ ವಿಷಯದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ (ಶಿಲ್ಪಕಲೆ, ಚಿತ್ರಕಲೆ, ಇತ್ಯಾದಿ) ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಜೀವಿಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದೇನಿಲ್ಲ, ಸಂಗತಿಯ/ವಿಷಯದ ಆತ್ಮವೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತದೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 18 ಫೆಬ್ರವರಿ, 1967

ಮಹಾನ್ ರಚನಾ ಶಕ್ತಿ

ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನಾನು ಈ ಉತ್ತಮ ರಚನಾತ್ಮಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ನಾನು ಅದನ್ನು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೂಲದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಖಚಿತವಾದ ಚಿಹ್ನೆಯೊಂದಿಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಶಕ್ತಿಯು ಮರಳಿ ಬಂದಿತು: “ವಿಷಯಗಳು ಹೀಗಿರುತ್ತವೆ.” ಆದರೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಅದು ನಂತರಕ್ಕಾಗಿ. ನಮ್ಮ ಬಾಹ್ಯ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಆ ವಿಷಯಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವಾಸ್ತವಿಕವೆಂದು ತೋರುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಅವುಗಳು, ಬಹುಶಃ, ಕೆಲವು ನೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಬಹುದು ... ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ - ಇದು ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಆ ದೃಷ್ಟಿಯು ರಚನೆಯ ಮತ್ತು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಪ್ರಚಂಡ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ, ಮತ್ತು ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ (ಉಳಿದದ್ದು ತುಂಬಾ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರುತ್ತದೆ), ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಭೌತಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಭೌತಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅತಿ ಕ್ಷಿಪ್ರ ಚಲನೆಯನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಿತು (ಭೌತಿಕ ವಸ್ತುವಿನೊಳಗೆ), ಮತ್ತು ಸ್ಥಾನಪಲ್ಲಟವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಮತ್ತು ಮೊನ್ನೆ ಆ ಹಳೆಯ ರಚನೆಯು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮರಳಿತು ಮತ್ತು ನನಗೆ ದೇಹದ ಸ್ವಭಾವದ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಅಂದರೆ, ದೇಹವನ್ನು ಹೇಗೆ ರಚಿಸಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಆ ರಚನೆಯ ಉಪಯುಕ್ತತೆ ಎಂಬ ಅಂಶದ ಬಗ್ಗೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 8 ಆಗಸ್ಟ್, 1962

ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಸಹಿಷ್ಣುತೆ

ಅದರೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟವಾಗಿ ಬದುಕಿದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ, ನನ್ನ ದೇಹವು ಎರಡು ವಿಷಯಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ: ಅತ್ಯಂತ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾದ, ಅತ್ಯಂತ ಮೊಂಡುತನದ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ... ಅಂತಹ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ! ದೇಹವು ಅಂತಹ ಸಹಿಷ್ಣುತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಶ್ರೀ ಅರಬಿಂದೋ ಅವರು ನನಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ಬಹುಶಃ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ... ಆದರೆ ನಾನು ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ಕೋಶಮಯ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಕೋಶಮಯ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಕೂಡ - ಇದು ಸಾಕಷ್ಟು ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಉಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಇದು ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಅಲ್ಲ (ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೇರೆ ಯಾವುದೋ) - ಇದು ಕೋಶಮಯವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಶ್ರೀ ಅರಬಿಂದೋ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು - ಹಠಮಾರಿ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಮತ್ತು ಇಚ್ಛೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದಂಥ ಈ ದೇಹವನ್ನು (ದೇವರ) ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅನುಪಯುಕ್ತವಾಗಿ ಚಲಾಯಿಸಲು ಅದು ಕಾರಣವಲ್ಲ! ಹಾಗಾಗಿ ಅದು ಈಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುವುದನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ; ನಾನದನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, “ಈಗ, ಈಗ! ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡು! ವಿರಮಿಸು, ಸ್ವಲ್ಪ ಆನಂದಿಸು, ಅದರಲ್ಲಿ ಹಾನಿ ಎಲ್ಲಿದೆ?” ನಾನು ಅದನ್ನು ಶಾಂತವಾಗಿರಿ, ತುಂಬಾ ಶಾಂತವಾಗಿರಿ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಕೇಳಲು ತುಂಬಾ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದೆ: “ಆಹ್! ನಾನು ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಬಹುದೇ? ನಾನು ಆತುರಪಡಬೇಕಾಗಲ್ಲ? ನಾನು ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಬಹುದೇ?”

*

ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ಬೇಡಿಕೆ

ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ಬಾರಿ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ, ನಾನು ಚಿಕ್ಕವಳಿದ್ದಾಗಲೂ ಸಹ. ಆವಾಗ ನನಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತು ನನ್ನ ದೇಹದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ನಾನು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ (ಸಹಜವಾಗಿ, ಯಾವುದೇ ವ್ಯವಹಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ).

ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಅದರೊಳಗೆ ಧಾವಿಸಿ, “ಬಾ! ನಿನಗೇನಾಗಿದೆ!” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಂತರ ಅದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಮೈಕೊಡವಿ ಕತ್ತೆಯಂತೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ - ನೀವು ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಡೆತವನ್ನು ನೀಡಿದ ನಂತರ ಅದು ಮತ್ತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ರಾಂತಿಯ ಈ ಅಗತ್ಯವು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಎಂದಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಜನರು ಒಂದೇ ಮೂಲವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ: ಅದು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ಅಥವಾ ಪ್ರಮುಖ ದೌರ್ಬಲ್ಯವಲ್ಲ, ದೇಹವು ಸುಮ್ಮನೆ ಸುಸ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಪ್ರಾಣಿಕ ಶಕ್ತಿಯ ಒತ್ತಡದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅದು ಸುಸ್ತಾಗುತ್ತದೆ, ದಣಿಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರಸ್ತುತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಇದು “ಸಾಮಾನ್ಯ” - ಆದರೆ ಅತಿಮಾನಸ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯಬಾರದು. ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ, ಭೌತಿಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಬದಲಾವಣೆಯು ನಡೆಯಬೇಕು. ಅದು ಪ್ರಾಯಶಃ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ದೇಹಗಳು ಮತ್ತು ಅತ್ಯುನ್ನತ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ರೂಪಿಸಬೇಕಾದ ದೇಹಗಳ ನಡುವಿನ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿದೆ - ಹೊಸ ಅಂಶವು ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಾವು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ “ಸಹಜ” ದೇಹಗಳಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಸಹಜವಾದ/ನೈಸರ್ಗಿಕ ಅಂಶವು ಇರುವವರೆಗೆ, ಬಹುಶಃ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದ ತಾಳ್ಮೆಯು ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ - ದೇಹವು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನಾದರೊಂದು ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ನೀವು ದೈವೀ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯ ಆಂತರಿಕ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಾಗ ಅದು ಸಹಜವಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಸುಸ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಆಯಾಸವು, ಎಲ್ಲ ವಿರೋಧಿ ಶಕ್ತಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ನಿರಂತರ ಹೋರಾಟದಿಂದ, ಬಯಕೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಯತ್ನ ಅಥವಾ ಹೋರಾಟದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಅತಿಯಾದ ಒತ್ತಡದಿಂದಾಗಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೆಲ್ಲವೂ ಹೋಗಬಹುದು.

ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಆಯಾಸಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 9 ಜನವರಿ, 1962

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದ ದಿನಗಳು

ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನಾನು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಲ್ಲ. ನಾನು ತುಂಬಾ ಚಿಕ್ಕವಳಿದ್ದಾಗ ಎಂದಿಗೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಣಕಲಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಸಮಯವನ್ನು ಕಳೆದೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಸಮಯವನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ, ನಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದಾಖಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ, ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾನು ಕಲಿತಿದ್ದೇನೆ, ನಾನು ಕಲಿಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಾನು ಅಂತಹ ತಿರುಚಿದ, ನಿಷ್ಕಪಟದ ಮತ್ತು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಚಲನೆಗಳತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಮತ್ತು “ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅಂತಹದೊಂದು ಸಂಗತಿಯು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರಬಹುದೇ?” ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ, ಇನ್ನೂ ನನಗೆ ಬರುವಂಥ ವಿಷಯಗಳು, “ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿಷಯಗಳು ಈ ರೀತಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ?” ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನರನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ, ನಾನು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಜನರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ, ನಾನು ಅನೇಕ ದೇಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ, ನಾನು ಇತರರಿಗೆ ಏನನ್ನು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿದ್ದೇನೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ; ನಾನಿದ್ದ ಪ್ರತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆ ದೇಶದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಬಾಹ್ಯ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಕಲಿಕೆಯಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ ಮೂಡಿಸಿದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ.

CWM (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 6/166

ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾನೊಮ್ಮೆಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ (ಯಾವುದೆಂದು ನೆನಪಿಲ್ಲ), ಆದರೆ ಆಗತಾನೆ ನಾನು ವಯಸ್ಸಿನ ಮಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೆ, ಅಂದರೆ ನಾನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ತುಂಬಾ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿದ್ದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಮೊದಲನೆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗದವರ ಜೊತೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು (ನಾನು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಶರತ್ಕಾಲವಾಗಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಆಗ ನನಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು). ನಮ್ಮದೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗುಂಪಿತ್ತು, ತಮ್ಮ ರಜಾ ದಿನಗಳನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸಿದ್ದರಿಂದ

ಶಿಕ್ಷಕರು ಬಹಳೇ ಕಿರಿಕಿರಿಗೊಂಡಿದ್ದರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಹುತೇಕ ಮಧ್ಯಮ ಮಟ್ಟದವರಾಗಿದ್ದರು ಇಲ್ಲವೆ ಅಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿದ್ದರು ಎನ್ನುವ ಸಂಗತಿ ನನಗೆ ನೆನಪಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಾನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ (ನಾನು ತುಂಬಾ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿದ್ದೆ, ಎಷ್ಟು ವಯಸ್ಸೆಂದು ನೆನಪಿಲ್ಲ, ಹದಿಮೂರು ಅಥವಾ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಇರಬಹುದು), ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ: ಗಣಿತದ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬ್ಯಾಸ್ಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಮೇಲೆ ಬಿಡಿಸಲು (ಅಷ್ಟೇನು ಜಾಣವಿಲ್ಲದ) ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕರೆದರು, ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಿಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ, ಅವಳು ತೊದಲುತ್ತಾ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಳು. ನನಗೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ, ಆಗ ನಾನು ಹುಡುಗಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕೆ. ನಾನು ಹಾಗೆ ನಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ತುಂಬಾ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡರು. ಆ ಹುಡುಗಿಯು ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸದಿದ್ದಾಗ, ಅವಳನ್ನು ವಾಪಸ್ ಕಳಿಸಿದ ತಕ್ಷಣ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದು 'ನೀನಿದನ್ನು ಬಿಡಿಸು' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಗಣಿತ ವಿಷಯವನ್ನು ತುಂಬಾ ಎಂದರೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ನಾನದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದೆ - ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಬೇಕಿತ್ತು! ...ನೋಡಿ, ನಾನು ಆ ಸಣ್ಣ ಬಾಹ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ: ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಾನು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಮತ್ತು ನಾನು ಅತ್ಯಂತ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿರುವ ರೀತಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿರುವ ರೀತಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು, ಅದೆಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು, ನಾನು ತುಂಬಾ ಮೋಜು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಹಳೇ ಮೋಜು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಸಹೋದರ ಆಧುನಿಕ ಗಣಿತವನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದ (ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್ ಸೇರಲು ಅದು ಬೇಕಾಗಿತ್ತು) ಮತ್ತು ಅದು ಅವನಿಗೆ ಕಷ್ಟವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ತಾಯಿಯು ಅವನಿಗೆ ತರಬೇತಿ ನೀಡಲು ಒಬ್ಬ ಬೋಧಕನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ನನ್ನ ಸಹೋದರನಿಗಿಂತ ಎರಡು ವರ್ಷ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿದ್ದೆ. ನಾನದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ, ಮತ್ತು ನನಗೆ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು: ಏಕೆ, ಹೇಗೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಕರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ನನ್ನ ಸಹೋದರನೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಾನು "ಆದರೆ ಇದು ಹೀಗಿರಬೇಕು!" ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, ಶಿಕ್ಷಕರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದೆ! ...ಅದನ್ನು ಅವರು ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ "ಕಲಿಯಬೇಕಾದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಮಗಳೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ!" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನಗುತ್ತಾರೆ). ಅದೆಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಚಿತ್ತದಂತೆ ಇತ್ತು,

ಅತ್ಯಂತ ಮೋಜಿನದು, ಗೊತ್ತಾಯಿತೆ! ಹಾಗಾಗಿ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ, ನನಗೆ ನೆನಪಿದೆ, ನನಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು, ಅಭ್ಯಾಸಗಳು ತಿಳಿದಿವೆ....ಅದಕ್ಕಾಗಿ, ಇಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅದು ತಲೆ ನೋವಾಗಬಹುದೆಂದು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ! ನಂತರ ಆ ನಕಲಿ ನವ್ಯವಹಾರದಿಂದಾಗಿ ಬಲವಂತವಾಗಿ ನಾನು (ಶಾಲೆಗೆ) ಬಂದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಅದು ನನಗೆ ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ! ಮತ್ತು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಅತಿರೇಕದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆ! ಇದು ತುಂಬಾ ವಿನೋದಮಯವಾಗಿದೆ, ತುಂಬಾ ವಿನೋದಮಯವಾಗಿದೆ!

ಕೆಲ ಸಮಯದವರೆಗೆ ನಾನು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದೆ: ನಾನು ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿಯು ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ತಾಯಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು! ಆದರೆ ನಾನು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆ, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅದೊಂದು ಉನ್ನತ ಖ್ಯಾತಿಯ ಶಾಲೆಯಾಗಿತ್ತು: ಆ ಶಾಲೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಮರ್ಥ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದರು. ಭೂಗೋಳ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆದ ಭೂಗೋಳ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದರು. ಅವರು ಅತಿ ಉತ್ತಮ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಬರೆದ ಭೂಗೋಳ ಪುಸ್ತಕಗಳು ತುಂಬಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು. ಆಗ, ನಾವು ಭೂಗೋಳ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು (ನಾನು ನಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಚಿತ್ರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು) ಮತ್ತು ಒಂದು ದಿನ, ಆ ಶಿಕ್ಷಕರು ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿ (ಅವರೊಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರು) ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದರು, “ಪಟ್ಟಣಗಳು, ದೊಡ್ಡ ನಗರಗಳು, ನದಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಏಕೆ ನೆಲೆಗೊಂಡಿವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ ನೋಟವನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆ, “ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ನಮಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಲ್ಲ!” ಎಂದು ಅವರು ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ಏಕೆಂದರೆ ನದಿಗಳು ಸಂವಹನದ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ನಾನು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. ಅದೊಂದು ಸರಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರೂ (ಶಿಕ್ಷಕರೂ) ಕೂಡ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದರು!... (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನಗುತ್ತಾರೆ). ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದವು, ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನು ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ - ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆನಂದಿಸಿದೆ, ಅದು ತುಂಬಾ ಮೋಜಿನ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು!

ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧರಾದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದರು. ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಹಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಎಂತಹ ಬೋರು ಹೊಡೆಸುವ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಓಹ್, ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವಿರತವಾಗಿ ಶ್ರಮಪಡುತ್ತ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು - ನಾಳೆಯ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲಿನ ನಂತರದ ಮಾರ್ಗ, ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ನಾನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದವಳಿದ್ದಾಗ ಅದನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೆ, ಅದು ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನನ್ನ ಮನೆ ಪಾಠದ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು! ಅವರು ಒಂದು ಗಾದೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರು (ಈಗ ನಾನದನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದೇನೆ) ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿತ್ತು...! ನಾನು ನನ್ನ (ಪುಟ್ಟದಾದ) ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದೆ, ಅದು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದದ್ದು. ನಂತರ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಅನುಮಾನದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು! (ನಗುತ್ತಾ) ನಾನು ಅವಾಂತರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವೆಂದು ಅವರು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದರು.... ಓಹ್, ಆದರೆ ನಾನೊಬ್ಬ ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದೆ.

ಆದರೆ ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾಗಿತ್ತು: ಅದರೊಂದಿಗೆ (ಜೀವನದಲ್ಲಿ) ಏನನ್ನಾದರೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಮತ್ತು ತನ್ನನ್ನು ತುಂಬಾ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಈ ಜೀವನದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದತೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೆ!

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 26 ಜುಲೈ, 1967

ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವುದು

ನಾನು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ: ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಜಾಗೃತಳಾಗಿರಲು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ಜಾಗೃತಳಾಗಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಸಂಗತಿಯು ನನಗೆ ಕೋಪ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ - ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಕೆರಳಿಸುತ್ತದೆ.

ದೀರ್ಘ ಕಾಲದವರೆಗೆ, ಬದುಕಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯೊಂದಿದೆ - ಅದು ಪ್ರಜ್ಞೆಯಾಗಿದೆ. ನಾನು ಥಿಯೋನ್ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದಾಗ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯವಿಧಾನವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ, ನಾನು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಜಾಗೃತಳಾಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸಹ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಎರಡು ಸ್ತರಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಲು ಶ್ರಮಿಸಿದ ಹತ್ತು

ತಿಂಗಳು ಕಾಲವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಳೆದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ; ಅವೆರಡು ಸ್ತರಗಳ ಜೋಡಣೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ವಿಷಯಗಳ ಸಂಪೂರ್ಣ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಈ ಭಾಗದ ಮತ್ತು ಆ ಭಾಗದ ನಡುವೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗದ ಸ್ತರವಿದೆ,” ಎಂದು ಮೇಡಮ್ ಥಿಯೋನ್ ಅವರು ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಜಾಗೃತಳಾಗಿದ್ದೆ: ಥಿಯೋನ್ ಅವರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಳವಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದರು, ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ, ವಿಷಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನೀವು ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಾಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಾಲ್ಕರಷ್ಟು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನು ನಾಲ್ಕಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಯಿತು, ನಂತರ ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕಾಗಿ ವಿಭಜಿಸಲಾಯಿತು, ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಅಸಂಖ್ಯ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು; ಆದರೆ ಆ ಮಾನಸಿಕ ಸರಳೀಕರಣದೊಂದಿಗೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಆಳವಾದ ಮಾನಸಿಕ ಅಧ್ಯಯನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ಅವಲೋಕನ ಮತ್ತು ತೆಗೆದುಹಾಕುವ ಮುಖಾಂತರ ಇದರ ಮತ್ತು ಅದರ ನಡುವೆ (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಎರಡು ಸ್ತರಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸನ್ನೆ) ಒಂದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದದ ಸ್ತರವೊಂದಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡೆ - ಅದು ಪ್ರಜ್ಞೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಹತ್ತು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅದರ ಮೇಲೆಯೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ: ಆದರೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಶೂನ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ, “ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗಾದರು ಹೋಗಲು ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ಬೇಕಾಗಬಹುದು, ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು” ಎಂದು ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋದೆ. ತದನಂತರ ನಾನು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊರಟೆ (ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಪ್ಯಾರಿಸ್‌ನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ). ನಾನು ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಒರಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಹುಲ್ಲಿನ ಸಂಪರ್ಕದೊಂದಿಗೆ, ಓಹ್! ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಂತರಿಕ ಸ್ಫೋಟ ಸಂಭವಿಸಿದ ಅನುಭವವಾಯಿತು, ಎರಡೂ ಸ್ತರಗಳು ಜೋಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು, ಮತ್ತು ನಂತರದ ಎಲ್ಲ ಅನುಭವಗಳೊಂದಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಬಂದಿತು. ಈ ಪರಿಣಾಮವು, ಇದು “ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಎಲ್ಲ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿತ್ತು” ಎಂದು ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 5 ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್, 1962

ಬದುಕುಕೊಟ್ಟ ಪೆಟ್ಟು

- ಅನು: ಶ್ರೀ ಕಿಶೋರಕುಮಾರ ಕಾಸಾರ, ಕಲಬುರ್ಗಿ

ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನಾನು ಉನ್ನತ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೆ. ಹಾಗೂ ಈ ಮರ್ತ್ಯಮಯ ಜೀವನದ ಕುರಿತು ಚಿಂತಿತಳಾಗಿದ್ದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಬದುಕುಕೊಟ್ಟ ಪೆಟ್ಟುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಈ ಭೂಮಿಯ ಜನ ಜೀವನವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಸುತ್ತಿಗೆಯ ಹೊಡೆತದಂತೆ, ಇರಿತದ ನೋವಿನಂತೆ ನಿರಂತರವಾದ ಪೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಹಲ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳು ನನ್ನನ್ನು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿದ್ದವು. ಮರ್ತ್ಯಮನದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿರೂಪಗೊಳಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಹೀನರನ್ನಾಗಿಸುವ ಅನ್ಯತ, ಅಮಾನವೀಯ, ಆಷಾಡಭೂತಿ ತನ, ವಕ್ರ ಮನೋಭಾವನೆಯಂತಹ ಸಂದಿಗ್ಧಗಳು ಜನ ಮನವನ್ನು ಸೂರೆಗೈದು ಅವರ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಅಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದವು. ಆ ಅನ್ಯತ ಶಕ್ತಿಗಳ ಅಡಿಯಾಳಾದವರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೆತ್ತವರೂ, ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೂ ಸಹ ಸೇರಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಆ ಮೂರ್ಖತನದ ಮಾಯಾವಿ ಜಾಲದೊಳಗೆ ಬಂಧಿತರಾದ ನನ್ನ ಬಂಧುಗಳನ್ನು ಅದರ ಸೆರೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ನಾನು ಬರುವದಕ್ಕೂ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಆ ಶಕ್ತಿಗಳು ಈ ಮರ್ತ್ಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೈವಶವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆಳುತ್ತಿದ್ದವು. ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನೆನಪಿದೆ. ನಾನು ಐದು ವರ್ಷದವಳಾಗಿದ್ದಾಗಿನಿಂದಲೂ ನಾನು ಆ ಶಕ್ತಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಲು ನನ್ನ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನೊಳಗಿನ ಈ ಆಂತರ್ಯದ ಹೋರಾಟ ನನ್ನ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೇ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೂ ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ನನ್ನ ಇಡೀ ಬಾಲ್ಯವು “ಈ ಜೀವನದ ಗುರಿಯೇನು? ಈ ಮರ್ತ್ಯಮಯ ಬದುಕಿನ ಉದ್ದೇಶವೇನು?” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವದರಲ್ಲೇ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗಿನ ನನ್ನ ಜೀವನವೂ ಸಹ ಇತರರಂತೆ ಮೂರ್ಖತನದಲ್ಲೇ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಅಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ನಾನು ಆ ನೀಲಿಮದ, ಕಾಳಮಯದ ಆವರ್ತನದೊಳಗೆ ಕಳೆದುಹೋದ ಪುಟ್ಟ ಮಗುವಿನಂತೆಯೇ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದೆ.

ನಂತರ ಇಪ್ಪತ್ತರಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೆ ಆ ನಿರಾಶಾವಾದದ ಬದುಕು ನನಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬದುಕುಕೊಟ್ಟ ಪೆಟ್ಟುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಈ ನಿರಾಶಾವಾದದ ಬದುಕಿನೊಳಗೆ ಜೀವಿಸುವಂತೆ ವಿವಶಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ನಾನು ಸುಮಾರು ಹದಿಮೂರು

ವರ್ಷದ ಬಾಲೆಯಾಗಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಪದೇ ಪದೇ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಬರುಬರುತ್ತ ನನ್ನ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ನಾನು ಯೋಚಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಆಗ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಈ ಬದುಕು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಪೆಟ್ಟುಗಳು ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಮೂಲಕ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಸಿಸಲೆಂದು ನೋಡಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ನಾನು ಪೆಟ್ಟನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ತಕ್ಷಣ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮುಂದೆ ನಾನು ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಾಗ ನನಗೆ ನನ್ನ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ಪೆಟ್ಟುಗಳೇ ಕಾರಣವೆಂಬ ಸತ್ಯದ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ನಾನು ನನ್ನ ದೇಹದಕುರಿತು, “ನೀನು ಈ ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಗುಣಮುಖನಾಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಪೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲೇಬೇಕು!” ಎಂಬ ನಿರ್ದೇಶನಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ನನ್ನ ದೇಹವು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಗುಣಮುಖವಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಕ್ರಮೇಣ ಅದು ಮರೆಯಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿತು.

ಈಗ ನಾನು ಆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ರದ್ದುಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 10 ಅಕ್ಟೋಬರ್, 1964

ಪವಿತ್ರ ಪ್ರಜ್ಞೆ

ಇಂದಿನ ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತು ಪವಿತ್ರವಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಮರೆಮಾಚಿಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲೇ ಸಮಯ ಕಳೆದಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಒಂದು ಬಾರಿಯಲ್ಲ. ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಮರೆಮಾಚಿಕೊಂಡು ಅದೃಶ್ಯವಾಗುಳಿಯಲೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಸತ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಜಾಗೃತಿಯಾಗದೇ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಹಾಪಾಪವೆಂಬ ಸತ್ಯದರಿವಿತ್ತು. ಇದನ್ನೇ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರೂ ಸಹ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾರೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 19 ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್, 1958

ಆಹಾರದ ಕುರಿತು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ನುಡಿಗಳು

ನನಗೆ ಆಹಾರದ ಕುರಿತು ಎಂದಿಗೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ! ನನಗೆ ತಿನ್ನುವುದೆಂದರೆನೇ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ಪೋಷಕರು

ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ನನಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿನ್ನುವುದೆಂದರೆ ಅಸಂಬದ್ಧವಾದ ಮತ್ತು ಅನಾಸಕ್ತಿಯ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಆಹಾರದ ಕುರಿತಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ನನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದಾರ್ಥಗಳ ಪಾಕ ಪದ್ಧತಿಯ ಕುರಿತಾದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವಿದೆ. ನಾನು ಅವುಗಳ ತುಲನಾತ್ಮಕವಾದ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ಆಹಾರದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಜಾಗರೂಕಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ನನ್ನ ದೇಹದ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಬರಿ ಅದರ ರುಚಿಯ ಆಸ್ವಾದನೆಗೆಂದಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ವಿಸ್ತರಣೆಗೆ, ನಾವೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಸೀಮೆಯ ಉಲ್ಲಂಘನೆಗೆ ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದುಶ್ಚಟಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲೋಸುಗ ಆಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಕೆಲವು ಹಾನಿಕಾರಕ ಅಭ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ದಾಸನಾಗಿರುವುದು ಸಭ್ಯತೆಯ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ನಾನು ಚಿಕ್ಕವಳಿದ್ದಾಗಿನಿಂದಲೂ ನನಗೆ ನಾನೇ ಈ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ದುರಭ್ಯಾಸಗಳು ದೂರವಾಗಿ ಆಹಾರದ ರುಚಿಯನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಪಡೆಯುವಂತಾಯಿತು.

ನೀವು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ, ಯಾವುದೋ ಇಬ್ಬರು ಮಾತಾಪಿತರಿಗೆ ಜನಿಸಿದ್ದೀರಿ ಎಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವರದೇ ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಗೆ, ಅವರದೇ ಲೋಕಾರೂಢಿಗೆ ಬದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು ಅಥವಾ ಆ ಅಭ್ಯಾಸಗಳಿಗೇ ದಾಸರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಾದ ನಿಮ್ಮ ಜನ್ಮವು ಆಕಸ್ಮಿಕವೇ ಹೊರತು ಅನಿವಾರ್ಯವಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನೀವು ಸರ್ವ ಸ್ವತಂತ್ರರು. ಹಾಗಿದ್ದೂ ನಿಮ್ಮವರ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು, ಆ ಆಹಾರದ ವಾಸನೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಿಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಇದ್ದಾಗ, ಶಾಂತವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿರಿ. ಅಥವಾ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ವಿಶಾಲಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಆ ದಿವ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿರಿ. ಕೊನೆಗೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದು ಬಿಡಿ. ಆನಂತರವೂ ನಿಮ್ಮವರ ಆಹಾರದ ವಾಸನೆಗಳು ಬಂದರೂ ಅದು ನಿಮಗೆ ಅಹಿತಕರವೆಂದು ಅನಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿ ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ನೀವು ಆ ವಾಸನೆಗಳಿಂದ ನಿರ್ಲಿಪ್ತರಾಗುವಿರಿ. ಆನಂದವನ್ನು ಹೊಂದುವಿರಿ.

ನಾನು ಇದನ್ನು ನನ್ನ ಅನುಭವದಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಪ್ತ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನೀಡುವ ಆಹಾರದಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ರುಚಿಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನೀವು ಅದಕ್ಕೇ ಒಗ್ಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೀರಿ. ನಿಮಗೆ ಕಲಿಸಲಾದ ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಯು ಒಳ್ಳೆಯದೇ? ಕೆಟ್ಟದ್ದೇ? ಎಂಬ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನೂ ನೀವು ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ನೀವು ಅನುಭವಿಸುವ ಸರ್ವ ದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಆನಂದದ ಅಂಶವಿರುತ್ತದೆ. ನೀವು ಆ ಆನಂದವಿರುವ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು.

ನಿಮಗೆ ಆನಂದವನ್ನು ನೀಡುವ ಆ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ನೀವೇ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 15 ನವೆಂಬರ್, 1965

ನಿದ್ರೆಯ ಕುರಿತು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ನುಡಿಗಳು

ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸಬೇಕು. ಆರೋಗ್ಯದ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ದೀರ್ಘ ಕಾಲದ ನಿದ್ರೆಯು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅನುಭವದಿಂದ ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಬಹಳ ದಣಿದಿದ್ದರೆ ನಿದ್ರೆಯು ತಕ್ಷಣ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಬೇಡಿ, ನಿಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರಲು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ನೀವು ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರಿದ ಕೆಲ ಸಮಯದ ನಂತರ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿ ಜಾರಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ನಿಮಗೆ ನೀವೇ, “ನಾನಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಒಂದೆರಡು ಗಂಟೆಗಳ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅನುಭವಿಸುವ ಸ್ವರವು ರೋಮಾಂಚನಭರಿತವಾದ ಅಲೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಸ್ವಂತದ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ, ಅಪರೂಪವೆಂಬಂತೆ ನಾನೂ ಸಹ ಒಂದು ಬಾರಿ ಅಂತಹ ಪ್ರಜ್ಞಾಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಜಾರಿದ್ದೆ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ನಾನಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದೇ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕ್ರಮೇಣ ಆ ಜಗತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಹದ ಜೀವಕೋಶಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಸಂಚಯನ ಗೈಯುವ ತಾಣವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಸತ್ಯದ ಅರಿವಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಈ ರೀತಿಯ ಶಕ್ತಿಸಂಚಯನವು ತುಂಬಾ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಆ ಅಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿರುವ ನಮ್ಮ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಜೀವಕೋಶಗಳು ಹೊಸ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು

ಹೀರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಿದ್ರೆಯು ಬಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಂತಹ ಅಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಬೇಡಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಸ್ಥಿತಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವೇನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಹದಿನೈದು-ಇಪ್ಪತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಸಂಯೋಜನೆಯು ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪುನಃಶ್ಚೇತನಗೊಳಿಸಲೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಬರುವ ಈ ಸಂಯೋಜನೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸದೇ, ಅದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎಳೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದರ ಪಾಡಿಗೆ ಅದನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ ಮತ್ತು ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಡಿ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 15 ನವೆಂಬರ್, 1965

ಆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿ

ನನ್ನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಅರಿತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೂ ಅದರ ನಿಖರವಾದ ದಿನಾಂಕಗಳು ನನಗೆ ನೆನಪಿಲ್ಲ. ನಾನು ಐದು ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿದ್ದಾಗ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿದ್ದೆ. ಆನಂತರವೇ ನನ್ನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ಆರಂಭವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಐದನೇ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ಹದಿನೆಂಟನೇ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೆ ನನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಜಾಗೃತವಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಆಗಲೇ ಕಲಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಮುಖ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಮುಂದೆ ನಾನು 1905-06 ರಲ್ಲಿ ಥಿಯೋನ್‌ರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದಾಗ ಆ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ಅತೀಂದ್ರಿಯದ ಔನತ್ಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು. ನಂತರ 1908 ರಿಂದ 1920 ರವರೆಗೆ ಅದು ಪ್ರದೀಪ್ತಮಾನವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಈ ಮಧ್ಯೆ 1914 ರಲ್ಲಿ ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿದೆ.

ಮುಂದೆ 1920 ರಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದು ಆ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ನನ್ನೊಳಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅದೊಂದು ಕ್ರಿಯೆ ಆಗಿತ್ತು. ಅದು ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಕ್ರಿಯೆ ಆಗಿತ್ತು. ನಾನು 1920 ರಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದಾಗಲೇ ಆ ಕ್ರಿಯೆಯು ಆರಂಭವಾಗಿತ್ತು.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 28 ಜುಲೈ, 1962

ಶ್ರೀಮಾತೆ - ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ

- ಅನು: ಶ್ರೀಮತಿ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷೀ ಸತ್ಯನ್, ಬೆಂಗಳೂರು

ಮೊದಲಿನ ದರ್ಶನಗಳು ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳು

ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ 1878 ರಿಂದ 1886, ಆಕೆಯ ಮೊದಲ 8 ವರ್ಷಗಳ ಬಾಲ್ಯದವರೆಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಭೂಮಿಗೆ ಇಳಿದಿರುವುದು ತಿಳಿದಿತ್ತೇ? ಆಕೆಯ ಆಗಮನದ ಬಗ್ಗೆ ಆತನಿಗೆ ದರ್ಶನವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲೂ ಯಾವ ಬರವಣಿಗೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತು ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಯಾವುದೋ ಅನುಭವವಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬಾಲ್ಯದ ದರ್ಶನಗಳಲ್ಲಿ ಆಕೆಯು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ 'ಕೃಷ್ಣ'ನೇ ನಾನಾಗಿದ್ದೆ. - ಆಕೆಯು ರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆಕೆಯ ಆಗಮನದ ಬಗ್ಗೆ ಆತನಿಗೆ ದರ್ಶನವಾಗಲೇಬೇಕಿತ್ತು ಎಂಬ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗೃತರಾಗಿ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಚಿಂತನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಶ್ರೀಮಾತೆಯ ಅವತಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

*

ಆಕೆಯು ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿರುವದೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಾಧನೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆಕೆಗೆ 12 ಅಥವಾ 13 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ, ಪ್ರತಿದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಹಲವಾರು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಗುರುಗಳು ಬಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ನಡುವೆ ಓರ್ವ ಕಷ್ಟ ಬಣ್ಣದ ಏಷ್ಯದವರು ಸಹ ಇದ್ದರು. ನಾವು ಮೊದಲು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದಾಗ, ಆಕೆಯು ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ತಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಷ್ಟ ಏಶಿಯಾ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ನಾನೇ ಎಂದು ತಕ್ಷಣ ಗುರುತು ಹಿಡಿದಳು. ಆಕೆಯು ಇಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕು ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಗುರಿಗಾಗಿ ನನ್ನೊಡನೆ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲಳಾಗಬೇಕು ಎಂಬುದು ದಿವ್ಯತೆಯ ಅನುಚ್ಛೆಯೇ ಇರಬೇಕು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಬೌದ್ಧ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮೊದಲೇ ನುರಿತವರಾಗಿದ್ದರು. ಆಕೆಯ ಯೋಗವು ಒಂದು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಮನ್ವಯದ ಕಡೆ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಾದ ನಂತರ, ಆಕೆಯು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಆಕೆಯು ನನ್ನ ಯೋಗಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಡಲು ನೆರವಾಗಿರುವಳು ಮತ್ತು ಈಗಲೂ ನೆರವಾಗುತ್ತಿರುವಳು. ಆಕೆಯ ಸಹಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಯೋಗದ ಎರಡು ಪ್ರಮುಖ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯುವುದು.

CWSA (ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 32/36

1914 ರಲ್ಲಿ ಆಕೆಯು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲೇ ರಚಿಸಿದ ಕೆಲವು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಚಿಂತನೆಗಳು ಇವೆ. ಆಕೆಯು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲೇ ಅಂದರೆ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಈ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೇ?

ಆಕೆಯ ಯೌವನಾವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಜಾಗೃತರಾಗಿದ್ದರು. ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ, ಆಕೆಯು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬರುವ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಈ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

CWSA (ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 32/601

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಂಗೀತ

ಸಂಗೀತ ಜ್ಞಾನದ ಮೂಲಕ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ - ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಮೌನವಾಗುವದರ ಮೂಲಕ, ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಆ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಇರುವದರ ಅನುಭವವನ್ನೂ ಪಡೆಯಬೇಕು.

CWSA (ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 32/571

ನನ್ನ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಇದೆ. ಆದರೆ, ಸಾಮರಸ್ಯ, ಲಯ, ರಾಗದ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಆಲಿಸಿದಾಗ, ನಾನು ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧನಾಗಿ ಸಮಯದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡುಬಿಡುವೆ.

ಸಂಗೀತದ ಒಳಗೆ ಏನಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತಾಂತ್ರಿಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿರಲೇಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಸಂಗೀತದ ತಾಂತ್ರಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಹೊರಹೊಮ್ಮಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಉನ್ನತ ಸ್ತರಗಳಿಂದ ಏನನ್ನೋ ಕೆಳಗೆ ತರಲು ಸಂಗೀತವನ್ನು ಹೊರಹೊಮ್ಮಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಯಾರು ಅದಕ್ಕೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿರುವರೋ ಅವರು ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

ನಾನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ, ಬಹಳ ಸಮಯ ಗಾಯನ ಮಾಡಿ ಆಗ ತಾನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದರು - ಆದುದರಿಂದ ನನಗಾಗಿ ಆಕೆಯು ಗಾಯನ ಮಾಡಲಿ ಎಂದು ನಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಸಂಗೀತದ ಗಾಯನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು - ಆದುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಸಲ ಹಾಡುವರು. ಗಾಯನ ಮಾಡುವದು ಆಕೆಗೆ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೇನೂ ಅಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಗಾಯನವನ್ನು ಆಲಿಸುವದರಿಂದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಏಕೆ ಸಂತಸದಿಂದ ತುಂಬುವದು? ಈ ದಿನ ಆಕೆಯ ಗಾಯನವನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು, ನನ್ನ ಹೃದಯ, ನನ್ನ ಇಡೀ ಚೇತನವು ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಆನಂದಗಳಿಂದ ತುಂಬಿತು ಮತ್ತು ಮೇಲುಗಡೆ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹಾರಿಹೋಯಿತು.

ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ತರುವದರ ಹೊರತಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಇನ್ನೇನಿದೆ? ಬರೀ ಸಂಗೀತಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಆಕೆಯು ಗಾಯನ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ದಿವ್ಯ ಚೇತನ ಮತ್ತು ಅದರ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಡೆಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಲು ಆಕೆಯು ಗಾಯನ ಮಾಡುವಳು.

CWSA (ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಸಮಗ್ರ ಸಂಪುಟ) 32/572

ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವಿಕೆ

ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಅನಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು - ಯಾವುದೂ ಬೇಸರವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವದಿಲ್ಲ, ಯಾವುದೂ ಸಂತಸಕರವಲ್ಲ. ನಾನು ಜಾಗೃತಳಾಗಿ ಅನಾಸಕ್ತಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ನೆನಪಿಗೆ ಬರುವದು (ಅದೇ ಶ್ರೀ ಅರೊಬಿಂದೋರವರು ಹೇಳಿದುದರ ಅರ್ಥ). ಕುತೂಹಲಕರ! ಮಾನವ ಚೇತನವು, ಸುಪ್ರಮಾನಸ ಚೇತನವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದಲು ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಯಾಕೆ ಹೇಳಿದರೆಂಬುದು ನನಗೆ ಈಗ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 26 ಏಪ್ರಿಲ್, 1972

ನಿಜಕ್ಕೂ, ಅದು ನಾನು ಯಾವತ್ತೂ ಅನುಭವಿಸದೆ ಇರುವಂತಹುದಾಗಿದೆ. (ಆ ಅರ್ಥದ ಅಭಾವ) ನಾನು ಅತ್ಯಂತ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಸಹ, ಇನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದದೆ ಇರುವಾಗ, ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೆನು (ಮಾನಸಿಕ ಗ್ರಹಣವಲ್ಲ ಆದರೆ ಒಂದು ರೋಮಾಂಚಕ ಗ್ರಹಿಸುವಿಕೆ) ಅದೇ ಎಲ್ಲದರ ಮೂಲೋದ್ದೇಶ - ಒಂದು ಶಕ್ತಿ, ಒಂದು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಸುಖೋಷ್ಣತೆ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 21 ಆಗಸ್ಟ್, 1963

ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಅಪರಿಚಿತನಾದವನು

ಗಮನಿಸು, ಯಾವುದೇ ಇತರ ಮಗುವಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು, ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು ಅಂದರೆ, ನನಗೆ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಟಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ, ತಿಂಡಿ ತಿನಿಸು ತಿನ್ನಲು ಗೆಲೆಯರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದು ನನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಕೇಕ್ ತಿನ್ನುವುದು ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೇಡವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತು ನನಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಅದರ ಕಡೆ ಗಮನವೇ ಹರಿಸುತ್ತಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಭೋಜನ ನಂತರದ ಸಿಹಿಯನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಸಂತಸ

ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಓದುವದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸಿದೆ, ಮತ್ತು ನನಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸುವದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಓರ್ವ ಆಂಗ್ಲ ಮಹಿಳೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದರ ಅರ್ಥ ತಣ್ಣೀರಿನ ಸ್ನಾನ - ನನ್ನ ಸಹೋದರ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾನು ಕೂಗಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ! ನಂತರ ಅದು ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು (ವೈದ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದರು). ಆದರೆ ಅದು ಬಹಳ ಕಾಲದ ನಂತರ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಚಿತ್ರಣ ಅರ್ಥವಾಗಿರಬೇಕು.

ಆದರೆ ನನ್ನ ಸಂಬಂಧಿಕರೊಂದಿಗೆ, ನನ್ನ ಜೊತೆಯ ಆಟಗಾರರೊಂದಿಗೆ, ಗೆಲೆಯರೊಂದಿಗೆ ಅಸಂತೋಷವುಂಟಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಅದರ ಎಲ್ಲಾ ಹೊಲಸುತನ ಅಥವಾ ದುಷ್ಟ ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. - ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದ ಅತ್ಯಂತ ಕೊಳಕು ವಸ್ತುಗಳು ನನ್ನ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು (ನಾನು ಬಹಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದವಳಾಗಿದ್ದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಸೌಂದರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಮರಸ್ಯದ ಒಂದು ಆದರ್ಶವನ್ನು ನಾನು ಸಹಜ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಪೋಷಿಸಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಎಲ್ಲಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ನನಗೆ ಅದನ್ನು ನೀಡದೆ ಇರುವಂತಹವೇ ಆಗಿದ್ದವು)... ಆದುದರಿಂದ ನನಗೆ ದುಃಖವಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ, ನನ್ನ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ತಂದೆಗೆ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಜಾಗರೂಕಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ಅದರ ಕಡೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಗಮನಹರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಾಯಿ ನನ್ನನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮೊದಲ ಕೆಲಸವೇ ಅದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ನನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮತ್ತು ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಗಮನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ನನ್ನದೇ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಫಲರಹಿತ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ನಂತರ, ಜ್ಞಾಪಕವಿರುವಂತೆ ನನಗೆ ನಾನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ (ನಾನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಯಾಕೆ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ನಾನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.) “ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು, ನಿನಗೆ ನೋವಾಗುತ್ತಿದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ನಿನಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಹೇಳಿದರು - ಆದರೆ ಅದು ನಿನ್ನನ್ನೇಕೆ ಅಳುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು? ನೀನೇಕೆ ಇಷ್ಟು ದುಃಖದಿಂದಿರುವೆ?”

ಆತನು ತಾನೇ ಕೆಟ್ಟದಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದ್ದು. ಆದುದರಿಂದ ಆತನು ಅಳಬೇಕು. ನೀನು ಆತನಿಗೇನೂ ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಆತನಿಗೇನಾದರೂ ಹೊಲಸು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆಯಾ? ನೀನು ಆತನೊಂದಿಗೆ ಅಥವಾ ಆಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವಾಡಿದೆಯಾ? ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಆ ರೀತಿ ಏನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹೇಳು ಮಾಡಿದೆಯಾ? ಇಲ್ಲ. ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ, ನೀನು ದುಃಖಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ಕೆಟ್ಟದನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ದುಃಖಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಆದುದರಿಂದ ಅದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ನಾನು ಮತ್ತಿನ್ನೆಂದೂ ದುಃಖಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಆಂತರಿಕ ಚಲನೆ ಅಥವಾ “ನೀನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳುವ “ಮತ್ತಿನ್ನೇನೋ ಒಂದು” ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ದುಃಖವು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ “ಮತ್ತಿನ್ನೇನೋ ಒಂದು” ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಸಹ ಹೊಂದಿತ್ತು. ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತು ನಾನು ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಹೇಳಿದರೆ ಅಥವಾ ಇತರರಿಗೆ ಒಂದು ಚಹರೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ, ಅಥವಾ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಕೆಟ್ಟ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ನನ್ನ ಸಹೋದರನನ್ನು ತಮಾಷೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅಥವಾ ಅದು ಇನ್ನೇನೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಅತ್ಯಂತ ಸಣ್ಣ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಅದು ನನಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು (ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಗಂಭೀರವಾದ ಧನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು) “ನೋಡಿಲ್ಲ. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರು”. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅದರಿಂದ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಅದು ನನಗೆ “ಗೋಳಾಡಬೇಡ, ಸರಿಪಡಿಸಿಕೋ. ಬದಲಾಗು” ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿತು. ಯಾವಾಗ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೋ, ಆಗಲೆಲ್ಲಾ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. - ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು - ನಾನು ಅದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ನಾನು 5 ರಿಂದ 7 ವರ್ಷದ ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗಿನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ವಿಷಯ.

- ಶ್ರೀಮಾತೆ: ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ, 25 ಜುಲೈ, 1962

ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ
'ಗೀತಾ ಪ್ರಬಂಧಗಳು'

- ಅನುವಾದ: ಜಾನ್ಸಿ

32

ಅಧ್ಯಾಯ - 24

ಕರ್ಮ ಯೋಗದ ಸಾರ (24/2)

ತತ್ತ್ವ ಶಾಸ್ತ್ರವು ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಲೌಕಿಕ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನಾಧರಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಮಾನಸಿಕ ಹಾಗೂ ಲೌಕಿಕ (ಭೌತಿಕ) ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಬೌದ್ಧಿಕವಾದ ತರ್ಕಸಮ್ಮತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ತತ್ತ್ವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಾಚೆಗೂ ಒಂದು ಆತ್ಮಂತಿಕ ಸತ್ಯ ಇದೆ; ಅಂಥ ವಿಶ್ವಾತೀತ ಸತ್ಯಕ್ಕೂ ವಿಶ್ವಕ್ಕೂ, ಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತತ್ತ್ವ ಶಾಸ್ತ್ರವು ವಿವೇಚಿಸುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ಮಾನಸಿಕ ಸಂಗತಿಗನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಎರಡು ರೀತಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಾವು ನಡೆಸಬಹುದು ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ; ಒಂದನೇಯದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನ, ಇನ್ನೊಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನವು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಚಲನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಇತಿಮಿತಿಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬದುಕು ಸವೆಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ, ಅವುಗಳ ಸೀಮಿತತೆಗೆ ಆಧೀನನಾಗಿ ಅತಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ. ಇದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅಥವಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆ - ಇನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ ಇದರಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದ್ದು. ಇಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲವಾದ, ನಿರ್ವೈಯಕ್ತಿಕ, ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿದ್ದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮಿತಿಗೆ ಒಳಗಾಗದೇ ಮುಕ್ತವಾದ ಸ್ವತಂತ್ರ ವಿಶ್ವಂಭರ ಬದುಕು ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿ ಸಹಜ ಎಲ್ಲ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಇದ್ದರೂ ಅನಂತತೆಯ ಬೆಂಬಲ ಇರುವುದರಿಂದ ಜೀವನು (ಜೀವಾತ್ಮ ಅಥವಾ ವ್ಯಕ್ತಿ) ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೀಮಿತತೆಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧನಾಗಿರದೇ ಮುಕ್ತನಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ನಿರಪೇಕ್ಷ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಎರಡೂ ರೀತಿಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾವುದೇ ಬೇಕಾದರೂ ಒಂದನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನವು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನವು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ಮೀರಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಈ ಎರಡು ಜೀವನಗಳ ನಡುವಿನ ಮೂಲಭೂತ ವ್ಯತ್ಯಾಸ; ಇದರ ಮೇಲೆಯೇ ಕರ್ಮ ಯೋಗದ ಸಾರವು ಮೈದಾಳುತ್ತದೆ.

ಜೀವನು ಪ್ರಕೃತಿ ಸಹಜ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗುವುದರ ಮೇಲೆಯೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಗೂ ಸಮರ್ಥ ಪರಿಹಾರ ನಿರ್ಭರವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸಹಜ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನವು ಬಹುಪಾಲು ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಭೌತಿಕ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಬಾಹ್ಯ ಜಗದ ವಸ್ತುಗಳ ಜೊತೆ ನಮ್ಮ ಸಂಪರ್ಕ, ಸ್ಪರ್ಶ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ನಮ್ಮ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಜಗತ್ತಿನ ವಸ್ತುಗಳ ಸಂಪರ್ಕ ಬರುವುದು ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೂಲಕವೇ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತೋರಿಸುವುದೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೇ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನವು ಈ ಕ್ರಿಯೆ-ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಬಿಡುವುದು. ಬಾಹ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ಸಂಪರ್ಕ ಬಯಸುವುದು. ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುವುದು, ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಅನುಭವ - ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಬದುಕಾಗಿ ಬಿಡುವುದು. ಮನಸ್ಸು ಆಂತರಿಕ ಸಂವೇಗ, ಭಾವನೆ, ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ, ಪರಾಮರ್ಶಿಸುವ ಸಹಜ ಅಭ್ಯಾಸ, ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ತನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಚಲನೆಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ತರ್ಕವಾದರೂ ಅಷ್ಟೇ. ಅದೂ ಸಹ ಮನದ ಓಘದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡು ಐಂದ್ರೀಯ ಸಂವೇದನೆಗಳಿಗೆ ಬಲಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಪ್ರಾಣಿಕ, ಭೌತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಂತಃ ಸತ್ತೆಯೂ ಸಹ ವಸ್ತುಗಳ ಬಾಹ್ಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ, ಅವುಗಳ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ, ಹೊರಬರಲಾರದೇ ಒದ್ದಾಡುತ್ತ ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ, ಅವುಗಳ ಚಕ್ರದಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಹೋಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಪ್ರಕೃತಿಯು ನಮ್ಮ ಮನಃ ಪ್ರಾಣ ಶರೀರಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವ ಸಮಷ್ಟಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಅಹಂ ತೀಕ್ಷ್ಣ ವಿಭಜನೆ ಮಾಡಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರ್ಯ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಭಾವ ಎನ್ನುವಂತೆ ಬಿಂಬಿಸಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಜೀವನವೆಂದರೆ ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಅಹಂ ಇವುಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಘರ್ಷವೆಂಬಂತೆ ಬಿಂಬಿತವಾಗುವುದು. ಜೀವನವೆಂದರೆ ಇಷ್ಟೇ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ; ಜೀವವು ತನ್ನದೇ ಆದ ಮನಸ್ಸು, ಸಂಕಲ್ಪ, ಭಾವನಾತ್ಮಕ, ಸಂವೇದನಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ಸತ್ತೆ ಹೊಂದಿರುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಬದುಕು ಎಂದೇ ತೋರುವುದು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಿರಿದಾದ ಅರ್ಥ ಹೊಳೆಯುವುದೇ

ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಅಹಂನ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ವಿಶಾಲವಾಗಬಹುದು, ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಕುಟುಂಬ, ಅಲ್ಲಿಂದ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಕುಲ, ಗೋತ್ರ, ರಾಜ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಕೊನೆಗೆ ಇಡೀ ಮಾನವ ಕುಲದ ಹರಹನ್ನೂ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಚಲನೆಗಳ ಆಳದಲ್ಲಿ, ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಹಂನ, ಸ್ವಾರ್ಥದ ಬೇರೆ ಉಳಿದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಜಗದ ಬಾಹ್ಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು ವಿಶಾಲಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೋಗುವುದರ ಮೂಲಕ ಮಾನವನು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನೇ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗದ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಏನೇ ಆದರೂ, ನಮ್ಮ ಸಹಜ ಸತ್ತೆಯ ಸಂಕಲ್ಪವು ಬಾಹ್ಯ ಜಗದ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ವಿವಿಧ ಸ್ತರಗಳ ಸಂತ್ರಪ್ತಿಗಾಗಿ ಆಶ್ರಯಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಬಯಕೆಗಳು, ಕಾಮನೆಗಳು, ಆವೇಗಗಳು, ಆವೇಶ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಈ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಗಳು, ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಫಲ, ನಮ್ಮ ಸಹಜ ಸತ್ತೆಯ ಸ್ವಭಾವದ ಸಂಕಲ್ಪ ಕೂಡ ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ನಾವೇನೋ ನಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪ ಎಂದು ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇವಾದರೂ ನಮ್ಮ ಅಹಂ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕ್ರಿಯೆ. ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದು ತನ್ನ ಪ್ರತಿ ಚಲನೆಗಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಎಲ್ಲ ಚಲನೆಗಳು, ಕಾರ್ಯಗಳು ತ್ರಿಗುಣಾತ್ಮಕವೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ತಾಮಸಿಕ ಬಾಹುಳ್ಯವಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ನಿಷ್ಕ್ರಿಯವಲ್ಲದೇ ಹೋದರೂ ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ, ಆಲಸ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿದ್ದು, ಪುನರಾವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಯಾವುದೇ ಪ್ರಬಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಮುಕ್ತವಾಗಿ, ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ, ಸ್ವಪ್ರಯತ್ನ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ರಾಜಸಿಕತೆಯ ಬಾಹುಳ್ಯವಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ದಣಿವರಿಯದ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಹೇರಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು, ಕಾಮನೆಗಳನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ತೋರಿಕೆಯ ಈ ಯಾಜಮಾನ್ಯವು ನಿಜವಾಗಿ ದಾಸ್ಯದ ಪ್ರತಿರೂಪವೇ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರ ಎಲ್ಲ ಚಲನೆಗಳು, ಕಾರ್ಯಗಳು, ಬಯಕೆಗಳು, ಕಾಮನೆಗಳು ಎಲ್ಲವೂ

ವಸ್ತುತಃ ಪ್ರಕೃತಿಯವೇ ಆಗಿರುವವು. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಚಲನೆಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರುವವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಮುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಸಾತ್ವಿಕತೆಯ ಬಾಹುಳ್ಯವಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಪ್ರದೀಪ್ತವಾಗಿರುವುದು, ಜ್ಞಾನಯುಕ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಸತ್ವ ಪ್ರಧಾನ ಪ್ರಕೃತಿಯು ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಬಲ್ಲದು. ಶಿವಂ (ಹಿತವಾಗಿರುವುದು) ಸತ್ಯಂ (ಸತ್ಯವಾಗಿರುವುದು) ಮತ್ತು ಸುಂದರಂ (ಸುಂದರವಾಗಿರುವುದು) ಇವುಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತೂಗಿ ನೋಡಿ ಆದರ್ಶಮಯವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇಂಥ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದು. ಆದರೆ ಇದೂ ಸಹ ಪ್ರಕೃತಿಯ ದಾಸ್ಯತ್ವವೇ ಆಗಿರುವುದು. ಯಾವ ಆದರ್ಶಗಳೇ ಇರಲಿ, ಅವು ಕಾಲಾನುಸಾರ ಬದಲಾಗುವಂಥವುಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಮಾನವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಾಗೂ ತದನು ಬದಲಾವಣೆಯ ಹಂತಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆದರ್ಶಗಳು ಶಾಶ್ವತವಾದ, ಆತ್ಯಂತಿಕ ಸುಖವನ್ನು ನೀಡಲಾರವು. ಹೀಗಾಗಿ ನಾವು ತ್ರಿಗುಣಗಳ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಲುಕಿ ಅದರೊಳಗೇ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಅಹಂನ ಕಾಮನೆಗಳ ಅನುಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಒಂದು ಹಿರಿದಾದ, ಮಹತ್ತರವಾದ ಶಕ್ತಿಯು ನಮ್ಮ ಅಹಂನ ಮೂಲಕವೇ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಅನುಜ್ಞೆಯಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತೇವೆಯೇ ವಿನಃ ಅದರ ಜೊತೆ ಒಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಅದೇ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ, ನಿಜವಾದ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸಾಧಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೇಲೆ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ, ಪ್ರಭುತ್ವ ಹಾಗೂ ಇಂದ್ರಿಯಾರ್ಥಗಳಿಂದ ದೂರವಿರುವುದೇ ನಿಜವಾಗಿ ಅಂತರಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಆತ್ಮ ಎಂಬ ಅವಿನಾಶಿಯಾದ ತತ್ತ್ವ ಇದೆ, ಅದು ಅವಿಕಾರಿಯೂ, ಬಾಹ್ಯ ವಿಷಯಗಳ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಅಬಾಧಿತವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಅರಿವು ನಮಗೆ ಆಗ ಆಗುವುದು. ಅದರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಅನುಭವವಾಗುವುದು, ಸ್ವಯಂಭೂ, ಅವಿನಾಶಿ, ನಿರ್ವಿಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಶಾಂತವಾದ ಆತ್ಮವು ತನ್ನೊಳಗೇ ತೃಪ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಅದು ವೈಭವಪೂರ್ಣವೂ, ಗಂಭೀರವೂ, ಅತ್ಯಂತ ಪವಿತ್ರ ನಿರ್ಮಲ ಹಾಗೂ ಶುದ್ಧವಾಗಿದ್ದು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸ್ಥಾಪಿಸಿರುವುದು. ಈ ಸ್ಥಿತ ತತ್ತ್ವದ ಅನುಭವ ಆಗ ನಮಗೆ ಆಗುವುದು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಾಮನೆಗಳಿಗೆ, ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿರುವೆವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಆತ್ಮದ

ಅನುಭವ ನಮಗೆ ಆಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಬಾಹ್ಯ ಜೀವನದ ಮುಖ್ಯ ತತ್ತ್ವ ಅಥವಾ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಆಶೆ ಅಥವಾ ಕಾಮನೆಗಳು, ಇದು ತೃಪ್ತಿಪಡುವುದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೂಲಕವೇ, ಇದು ಸದಾ ಆವೇಗ ಮತ್ತು ಆವೇಶಗಳ ಕ್ರೀಡೆಯೇ ಆಗಿರುವುದು. ನಾವು ಈ ಕಾಮನೆಗಳನ್ನು ತೊರೆಯಬೇಕು, ಅವುಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸಹಜ ಸತ್ತೆಯ (ನಮ್ಮ ಸಹಜ ಅಂದರೆ ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ರೂಪಿತವಾದ ಸಹಜ ಸತ್ತೆಯು) ಒಲವು (ಇಂದ್ರಿಯಗಳೆಡೆಗಿನ ಒಲವು) ನಾಶವಾಯಿತೆಂದರೆ, ಅದರ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಆವೇಶವು ಶಾಂತವಾಗುವುದು. ಸುಖ ದುಃಖ, ಲಾಭ ನಷ್ಟ, ಜಯ ಅಪಜಯ, ಇಷ್ಟ ಅನಿಷ್ಟ ಇವೆಲ್ಲ ಜೀವನದ ದೂರಾಗಿ ಹೋಗುವವು. ಆಗ ಶಾಂತವಾದ ಸಮತೆ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಆದರೆ ನಾವು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಬೇಕಾಗಿದೆ, ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದಂತೆ ನಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ (ಕೆಲಸಕ್ಕೆ) ಪ್ರತಿಫಲ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಇದೆಲ್ಲ ನಿಜ; ಅಂತೆಯೇ ನಾವು ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತಿಫಲದ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದೇ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದೇ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅನ್ಯಥಾ ಇಚ್ಛೆ, ಕಾರ್ಯದ ಫಲ, ಪರಿಣಾಮ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಬಿಡುವುದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮೊಳಗಿರುವ ಕರ್ತೃವಿನ ಈ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಬದಲು ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಅಹಂ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕು; ಇದೆಲ್ಲ ಕ್ರಿಯೆ-ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ-ಪ್ರತಿಫಲ-ಪರಿಣಾಮ ನಡೆಯುವುದು ಪ್ರಕೃತಿಗಳ ತ್ರಿಗುಣಗಳ ಮೂಲಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು; ನಮ್ಮ ಜೀವಾತ್ಮನನ್ನು ಈ ಕ್ರೀಡೆಯಿಂದ ದೂರ ಇರಿಸಬೇಕು, ಈ ಕ್ರೀಡೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಚಲನೆಯನ್ನು ಸಾಕ್ಷೀ ಭಾವದಿಂದ ಗಮನಿಸಬೇಕು, ಆ ಎಲ್ಲ ಚಲನೆಗಳನ್ನು, ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಮಾಡಿಸುವ ವಿಶ್ವ ಶಕ್ತಿಯ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು. ನಮಗಿಂತ ಹಿರಿದಾದ ಶಕ್ತಿ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿದೆ, ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದು ಅಂತ ಅರ್ಥವಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಸಮಗ್ರ ವಿಶ್ವದ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರಭು ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಾನೆ, ಆ ಶಕ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು. ಮನಸ್ಸು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಲಭವಾಗಿ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಸದಾ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಹಿಂದೆ ಓಡುತ್ತ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ತರ್ಕಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಚೊತೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಸ್ವಭಾವವಿರುವುದು. ಅಂತೆಯೇ ನಾವು ಈ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು, ನಿಶ್ಚಲಗೊಳಿಸಲು ಕಲಿಯಬೇಕು. ನಾವು ನಿರುಪಾಧಿಕ

ಪರಮ ಶಾಂತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು, ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನಮ್ಮಂತರಂಗದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಂತ, ನಿಶ್ಚಲ ನಿರ್ಮಲ, ಶುದ್ಧ ಆನಂದಮಯ ಚೈತನ್ಯದ ಜ್ಞಾನವಾಗುವುದು. ಅದು ಅವಿಕಾರಿಯೂ, ಸರ್ವತೋಭದ್ರ, ಅಬಾಧಿತವಾಗಿರುವುದು, ಅದು ಯಾವ ಬಾಹ್ಯ ಸ್ಪರ್ಶಗಳಿಗೂ ಮನ ಸೋಲುವುದಿಲ್ಲ, ಬಾಧಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಸ್ವಯಂ ತೃಪ್ತವಾಗಿರುವುದು.

ಈ ಆತ್ಮವು (self) ನಮ್ಮ ಸ್ವಯಂಭೂ ಆತ್ಮ ಸತ್ತೆಯಾಗಿದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಸಮಸ್ತ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ, ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದು, ಅದು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೂ ಸರ್ವಭೂತ ಸಮಾನವೂ ಆಗಿರುವುದು. ತನ್ನ ಅನಂತತೆಯ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅದು ಆಧಾರವಾಗಿರುವುದು, ಸಹಾಯಕವಾಗಿರುವುದು, ಆದರೆ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಏನಿಲ್ಲ ಶಾಂತ ವಸ್ತುಗಳಿವೆಯೋ ಅವುಗಳ ಮಿತಿಯಿಂದ ಅದು ಬದ್ಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೂ ಅದು ಪಕ್ಕಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಅದು ಅವಿಕಾರಿಯಾಗಿರುವುದು. ಈ ಆತ್ಮದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ನಮಗೆ ಆಯಿತೆಂದರೆ, ಅದರ ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಲತೆಯ ಅನುಭವ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಆಯಿತೆಂದರೆ ನಾವು ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅದೇ ಆಗಬಲ್ಲೆವು; ನಮ್ಮ ಅಸ್ಮಿತೆಯ, ಜೀವದ ಸ್ಥಾಯಿಯನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವರದ ಹಂತದಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಈ ಹಿಂದಾದ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಆತ್ಮಸ್ಥಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು. ಈ ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಲಭಿಸಿದ ಶಾಂತಿ, ಸಮತೆ, ಆವೇಶ ರಹಿತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಇವುಗಳ ಶಕ್ತಿಯ ಬಲದಿಂದ ನಾವಿದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ನಾವು ಶಾಂತಿ, ಸಮತೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಇಳಿಸಿ ತರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಅವುಗಳ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಡಬಹುದು. ಆಗ ನಾವು ಈ ದಿವ್ಯ ಶಾಂತಿ, ಸಮತೆ, ನಿರಾಸಕ್ತ, ನಿರ್ವ್ಯಕ್ತ ಹಾಗೂ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಆತ್ಮ(self)ಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿ, ಅದೇ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಆ ಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ, ನಿಶ್ಚಲತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುವುದು, ಬಾಹ್ಯ ಜಗದ ಸ್ಪರ್ಶಗಳನ್ನು ತೀರ ಉನ್ನತವಾದ ಶಾಂತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಆ ನಿಶ್ಚಲ

ಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಾಗ ಶಾಂತವಾದ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಅಹಂ ಕರಗಿಹೋಗಿ ನಿರ್ವೈಯಕ್ತಿಕ, ನಿರ್ಗುಣ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿ ಬಿಡುವುದು. ಈ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಏನೆಲ್ಲ (ಗುಣಗಳು, ಅಂಶಗಳು) ಇವೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಳಿದು ಬಂದು ನಾವು ಅದೇ ಆಗಿಬಿಡುವೆವು. ಆಗ ಒಂದೇ ಆತ್ಮ ಸಕಲ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದರ ಸತ್ಯ ನಮಗರ್ಥವಾಗುವುದು, ಆಗ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ನಾವು ಸೃಷ್ಟಿಯ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ, ವಸ್ತುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಒಂದಾಗುವೆವು, ಏಕತೆ ಅನುಭವಿಸುವೆವು. ಇಂಥ ಸ್ವಾರ್ಥರಹಿತ ಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ನಿರ್ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ, ಆ ಕರ್ಮಗಳು ಕೇವಲ ನಮ್ಮವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಫಲಗಳ ಕೊಂಡಿ ಕಳಚಿಹೋಗುವುದು. ಆಗ ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಅದರ ಗುಣಗಳು ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವವು, ನಮ್ಮ ಸ್ವಯಂಭೂ ಅಥವಾ ಸ್ವತಂತ್ರ ಶಾಂತಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಬಾಧೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ದುಃಖ, ನೋವುಗಳು ಬಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಆ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕನಾದ ಸಮಂ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವವು.

ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ಎರಡು ಸಂದೇಹಗಳು ಬರುತ್ತವೆ; ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಇರುವ ಸಾಧ್ಯಾ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ಇವೆರಡೂ ಸ್ಥಿತಿಗಳ ನಡುವೆ ವಿರೋಧವಿದೆ, ಶಾಂತ ಹಾಗೂ ಅವಿಕಾರಿಯಾದ ಆತ್ಮ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿರಂತರ ಕರ್ಮ ಎರಡೂ ಪರಸ್ಪರ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಗಳು. ನಾವು ನಿಶ್ಚಲ ಹಾಗೂ ನಿರ್ವಿಕಾರಿಯಾದ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೇವೆಂದರೆ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ತಾವೆಲ್ಲಿದೆ? ಅವು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಆಶೆ ಅಥವಾ ಬಯಕೆಯೇ ಮೂಲ ಕಾರಣ ಅಥವಾ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸುವ ತತ್ತ್ವವೇ ಅದು; ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅಂಥ ಆಶೆ ಅಥವಾ ಬಯಕೆಯೇ ಉಪ್ಪವಾಗಿ ಹೋದರೆ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರೇರಣೆಯೇ ಇಲ್ಲದಾಗಿ ಕರ್ಮ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಸಾಂಖ್ಯ ತತ್ತ್ವದ ಪ್ರಕಾರ ಹೋದರೆ, ಸಂಕಲ್ಪ ಅನ್ನುವುದು ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವಂಥದು. ಅದು ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯವೇ ಅಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸಹ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಆದರೂ ಸರಿಯೇ, ಜೀವನನ್ನು ಕರ್ಮ ಮಾಡುವಂತೆ ಮನವೊಲಿಸುವ ಅಥವಾ ಕರ್ಮ ಮಾಡುವಂತೆ ಜೀವನನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಆದರೂ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಕ ಅಂಶ

ಇರಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಜೀವನನ್ನು ಹೊರ ತಂದು ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಲು ಹಚ್ಚುವುದು ಪ್ರಕೃತಿಯೇ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಂಕಲ್ಪ, ಅಹಂ, ಆಸಕ್ತಿಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಜೀವನ ಕರ್ಮ ಮಾಡಲು ಉದ್ಯಕ್ತನಾಗುವುದು ಈ ಬಯಕೆ, ಪ್ರೇರಣೆ ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಜೀವ-ಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರೇರಣೆ, ಇಚ್ಛೆ, ಸಂಕಲ್ಪಗಳು ಪ್ರತಿಫಲಿತವಾಗದೇ ಹೋದರೆ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಶಕ್ತಿ ನಿಂತುಬಿಡುವುದು, ಕರ್ಮದ ಪ್ರೇರಣೆ, ಕರ್ಮದ ಸಂಕಲ್ಪ ಉಪ್ಪವಾಗಿ ಕರ್ಮವೇ ನಿಂತುಬಿಡುವುದು. ಆದರೆ ಗೀತೆಯು ಈ ವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಓರ್ವನೇ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಪುರುಷನ ಬದಲಾಗಿ ಅದು ಅನೇಕ ಪುರುಷರನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಜೀವನ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಅದರ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮುಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಉಳಿದಂತೆ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜೀವರುಗಳ ಭೌತಿಕ ಜೀವನ ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತಿಯು ಸ್ವತಂತ್ರ ತತ್ತ್ವವಲ್ಲ. ಅದು ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ಪರಮ ಪುರುಷನ ಶಕ್ತಿ. ಆದರೆ, ಪರಮಾತ್ಮ ಅಥವಾ ಪರಮ ಪುರುಷನು ಕೇವಲ ನಿರುಪಾಧಿಕ, ನಿರ್ವಿಕಾರಿಯಾದ ಆತ್ಮಚೈತನ್ಯ ಎನ್ನುವುದಾದರೆ, ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿ ಜೀವಿಯು ಆ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಜೀವ (soul) ಎನ್ನುವುದಾದರೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜೀವಿಯು ಕೊನೆಗೆ ದೇಹಾವಸಾನದ ನಂತರ ಪರಮ ಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಕರಗಿ ಹೋಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಗುವುದು. ಅದೇ ಪರಮೋಚ್ಚ ಸ್ಥಿತಿ ಎಂದು ಮನ್ನಿಸಿದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜೀವಿ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಿಂತು ಹೋಗುವವು. ಆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಆತ್ಮದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುವುದು ಅಥವಾ ಯಾವುದೋ ನಿಗೂಢವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗಳು ಮುಂದುವರಿಯುವವು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ ಅಥವಾ ಆತ್ಮಚೈತನ್ಯವು ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ, ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ, ಅದರಿಂದಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೇನೂ ಬಾಧೆಯಿಲ್ಲ, ಅವು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮುಂದುವರಿಯುವವು ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರೆ ವಿರೋಧವೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕರ್ಮ? ಯಾರ ಕರ್ಮ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏನೂ ವಿಶೇಷ ಮಹತ್ವದ್ದಲ್ಲ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕರ್ಮಗಳು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪೇನಿಲ್ಲ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಇಂಥ ಭಯಂಕರ ವಿನಾಶಿಕಾರಿಯಾದ ಕರ್ಮ ಏಕೆ? ಯುದ್ಧ, ರಥ, ಸೈನ್ಯ, ದೈವೀ ಸಾರಥಿ ಇವೆಲ್ಲ ಏಕೆಬೇಕು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಬರುವುದು.

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಗೀತೆಯು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ, ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿ ಬಿಡಿಸುತ್ತದೆ. ಗೀತೆಯ ಪ್ರಕಾರ ನಿರ್ಮಿತಾರಿಯಾದ ಆತ್ಮಕ್ಕಿಂತ (ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಆತ್ಮಚೈತನ್ಯಕ್ಕಿಂತ) ಪರಮಾತ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠ, ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಾಪಕ, ಪರಮೇಶ್ವರನೇ ಈ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಆತ್ಮಚೈತನ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಈಶ್ವರ. ಈ ಸರ್ವೇಶ್ವರನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಎಲ್ಲ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಶಾಂತಿ, ಸಮತೆ ಹಾಗೂ ನಿರ್ಮಿತಾರಿಯಾದ ಚೈತನ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ, ಎಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಕರ್ಮಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ, ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸ್ಥಾಯಿಯಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸರ್ವ ಸಮತೆಯೇ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳ ಆಧಾರದಲ್ಲಿರುವುದು, ನಾವು ಈ ಸ್ಥಾಯಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದರಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನ ನಿಶ್ಚಲ ಸ್ಥಾಯಿಯಲ್ಲಿ, ದೈವೀ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಜೀವಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಮೂಲಕ ಅವನು ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಮ ಚೈತನ್ಯದ ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾನೆ, ಸಮಗ್ರ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಹರಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯ ಮಾನವಾಗಿ ಜನ್ಮ ತಾಳುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುತ್ತಾನೆ, ತಾನು ಅವತಾರ ಪುರುಷನೆಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ; ಇದನ್ನೇ ನಾವು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ದೈವತ್ವದ ಅಂಶದ ಕಾಣಿಸುವಿಕೆ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೇವೆ. ಮಾನವನು ಅಥವಾ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಈ ದಿವ್ಯ ಸತ್ತೆಯ ಸ್ಥಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಂತೆಲ್ಲ ಅವನ ದೈವೀ ಜನನದ ಕಾರ್ಯ ಸಂಪನ್ನತೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ, ಅವನು ದಿವ್ಯ ಮಾನವನಾಗಿ, ಅವತಾರಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಮಾನವನ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಕಲ ಕರ್ಮಗಳ ಈಶ್ವರನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಯಜ್ಞವೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು, ನಾವು ಈ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಆತ್ಮಚೈತನ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ತನ್ಮೂಲಕ ಈಶ್ವರನ ಜೊತೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಒಂದಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪರಮಾತ್ಮನ ಭಾಗಶಃ ಪ್ರಕಟನೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಜೀವಿಸಬೇಕು. ಪರಮಾತ್ಮನ ಜೊತೆ ಒಂದಾಗುವುದರ ಮೂಲಕ ನಾವು ಸಕಲ ಜೀವರಾಶಿಗಳ ಜೊತೆ ಒಂದಾಗುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳು ಪರಮಾತ್ಮನ ಕಾರ್ಯಗಳೇ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೆನ್ನುವುದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವೂ ಅವನದೇ, ಜನರನ್ನು ವಿಕಾಸದ ಪಥದಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಪರಮಾತ್ಮನು ನಮ್ಮನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಭಾವದಿಂದ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾದ ಸಾಧನೆ, ಇದು ಒಮ್ಮೆ ಸಿದ್ಧಿಯಾಯಿತೆಂದರೆ, ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಎದುರಾದಂಥ ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ತಾವಾಗಿ ಮಾಯವಾಗುವವು. ಆಗ ಯಾವ ಕರ್ಮಗಳೂ ನಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕರ್ಮಗಳಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಕೇವಲ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಅಧೀನವಾದ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾಗಿ ಬಿಡುವುದು; ಆಗ ಸಮಗ್ರ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ದಿವ್ಯ ಸಂಕಲ್ಪವು ನಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಲಿದೆ ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಭರವಾಗುವುದು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ನಾವು ಈ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಅಥವಾ ಪರಮಾತ್ಮ ಎಂದರೆ ಯಾರು, ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಸ್ವರೂಪವೇನು, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿವೆ, ಅವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮನ್ನು ಯಾವ ಗಮ್ಯದಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕು. ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಜೀವ ಅಥವಾ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜೀವಾತ್ಮ ಇವರ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವೇನು? ಪುರುಷೋತ್ತಮ, ಜ್ಞಾನ ಭಕ್ತಿಗಳ ಆಧಾರನಾದ ಪರಮ ಆತ್ಮಚೈತನ್ಯ ಮತ್ತು ಜೀವಾತ್ಮನಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸಮರ್ಥ ಉತ್ತರವೇ ಗೀತೆಯ ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯಗಳ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ 24, ಭಾಗ 1 ಮುಗಿಯಿತು.

(ಸಶೇಷ)

ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಸಮನ್ವಯತೆ; ಜಡದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಮತ್ತು ಅಮರತ್ವದ ಪ್ರತಿಮೆಗಳು

- ಪುಟ್ಟು ಕುಲಕರ್ಣಿ

ವಿಶ್ವ ಎನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆ; ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವೆನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ಚೇತನ; ನಾವೆಲ್ಲರೂ ವಿಜ್ಞಾನ ಘನಸತ್ತೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಂಜ್ಞಾನಮಯ ಸೌರ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತವಿರುವ ಸಂವೇದನಾಪೂರ್ಣ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಭೂ-ಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಭಾರತ ಎಂದರೆ ಖಂಡದ ಸುವ್ಯಾಪ್ತಿ ಹೊಂದಿದ ಭೌಗೋಳಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಅತ್ಯಪರೂಪದ ಅಸ್ಮಿತೆಯಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನೇ 'ಪೃಥಿವ್ಯಾ ಸಾಗರ ಪರ್ಯಾಂತ್ ಏಕರಾಟ್' ಎಂದು, ಆರಾಧನಾ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ 'ಜಂಬೂ ದ್ವೀಪೇ ಭರತ ವರ್ಷೇ ಭರತ ಖಂಡೇ' ಎಂದು ವೇದ ಘೋಷವಿದೆ. ಇನ್ನು ಎರಡನೇ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ - ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ - ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನ ಎಂದು ಆರಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಭೌಗೋಳಿಕ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಖಂಡದ ಸ್ವರೂಪವು ಕುಂಠಿತವಾಗಿ 'ಆಸೇತು ಹಿಮಾಲಯ'ದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಮಧ್ಯಪ್ರಾಚ್ಯದಿಂದ ಪೂರ್ವಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ, ತುರ್ಕಸ್ತಾನ, ಕಜಬೆಕಿಸ್ತಾನ, ಉಜಬೇಕಿಸ್ತಾನ, ಕಿರ್ಗಿಸ್ತಾನ, ಬಲೂಚಿಸ್ತಾನ, ಅಫಘಾನಿಸ್ತಾನ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಂತೆಯೇ 'ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ'ವೂ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಥಮ ಹಂತದಲ್ಲಿ - ಖಂಡವಾಗಿದ್ದುದು ಇದೀಗ 'ರಾಷ್ಟ್ರ'ವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡಲಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೂರನೇ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇದು 'ಇಂಡಿಯಾ'. ಕೇವಲ ಒಂದು ದೇಶ. ಭೌಗೋಳಿಕವಾಗಿ, ಸದ್ಯ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿರುವ ನಕಾಶದ ಪ್ರಕಾರ - ಬಲ ಭಾಗವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ಎಡ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಸ್ವರೂಪದ ಗಾಯವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಪದತಲದಲ್ಲಿ ಸದಾ ಸುನಾಮೀ ಸದೃಶದ ವಿಪ್ಲವಕಾರಿ ಅಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶಿರೋ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಣಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸದಾ ಕುದಿಯುತ್ತಿರುವ ವಿಷಣ್ಣ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದು "ಭಾರತದ ಬೋನ್ನಾಯಿ"ಯಾಗಿದೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ, ಕುಬ್ಜ ವೃಕ್ಷವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಅಧಿಕಾರದ ಬಿಗಿಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಯೇ ಸದಾ ಇಡಲು ಯೋಚಿಸಿದ 'ಶ್ವೇತಪಾರಮ್ಯದ ಭ್ರಮಾಧೀನ ಹುಸಿಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಸತ್ತಂತಾನವಾದದ ಕುಟಿಲತೆ'ಗೆ ನಲುಗುತ್ತಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ 'ಇಂಡಿಯಾ'ವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕಳೆದೆರಡು ಶತಮಾನಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ

ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಂಡಿರುವ 'ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಮಾದರಿಯ (ಏಲಿಯನ್ ಸಿಸ್ಟಮ್) ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದಾಗಿ, ನಾವೆಲ್ಲ ವಿಸ್ಮೃತಿಗೆ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡೇ ಇರುವಂತಹ ಸೃಷ್ಟಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯು ನಮ್ಮನ್ನು ಸಮೋಹನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸುವಂತೆಯೇ ರೂಪಿಸುವ ಹುನ್ನಾರಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೇ ದೇಶದ ಚಿಂತನ ವಲಯವೂ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿತು. ಅದರಲ್ಲೂ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಂತೂ ಈ ರೀತಿಯ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತುರಿಯಾವಸ್ಥೆಗೆ ತಲುಪಿತ್ತು.

ಭಾರತ ಒಂದು ಪ್ರತಿಮೆ (ಸಿಂಬಾಲ್); ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ ಒಂದು ಪ್ರತಿಬಿಂಬ (ಇಮೇಜ್); ಇಂಡಿಯಾ ಒಂದು ಪ್ರತಿಮೂರ್ತಿ (ಐಕಾನ್).

ನಮ್ಮ ಭೂ-ಗ್ರಹದ ಪೂರ್ವದ ಭಾಗ ಮತ್ತು ಅದರ ಆಂತರ್ಯವು ಪ್ರಾಕೃತಿಕವಾಗಿಯೇ ಜೀವನ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಹೊಂದಿಕೊಂಡೇ ರೂಪಿತವಿದೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಭೌತಿಕ ಅಂಶಗಳಾಗಿರದೇ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ತಾತ್ವಿಕ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಪಂದಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದು, ಅದರ ವಿಕಾಸದ ಯಾನವೇ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದ ಸ್ವರೂಪ ತಾಳಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದ ಬಗೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂಶಯವೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇಂದಿಗೂ ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಆರಾಧನೆ ಅನುಷ್ಠಾನಗಳಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾಗಿ ಜೀವನದ ಸುಗಮ ಪಥವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವ - ಹಿಂದೂ, ಯಹೂದಿ, ಬೌದ್ಧ, ಜೈನ, ಇಸ್ಲಾಂ ಮತ್ತು ಶಿಂಟೋ ಧರ್ಮಗಳೆಲ್ಲವೂ, ಪೂರ್ವಾರ್ಧದಿಂದಲೇ ಉಗಮಗೊಂಡಿವೆ. ವಾತಾವರಣದ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಳ್ಳುವ ಚಿಂತನಗಳೂ ಸಹಿತ, ಈ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಆಯಾಮಗಳನ್ನೂ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಮಾನವನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬುನಾದಿ ಎಂದು ಆರಾಧಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ, ಈ ಪಥದ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ನಿಯತಿಯ ಅನುಸಾರ ವಿಕಾಸದ ಅಲೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಅವತಾರಿಗಳ, ದ್ರಷ್ಟಾರರ, ಪ್ರವಾದಿಗಳ ಜೀವನ ವಿಧಾನವೂ ನವನವೀನ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಚಿರಂತನವಾಗಿವೆ. ನಿಗೂಢಮಯವಾಗಿರುವ ವೈಶ್ವಿಕ ಘಟನಾವಳಿಗಳು ಹೇಗೆ ಮಾನವನ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತಿವೆ ಮಾರ್ಗಶರ್ಕನ ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ನಿಯಂತಣಗಳನ್ನೂ ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವದನ್ನು ದ್ರಷ್ಟಾರ ಹಂತದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿಸಿ, ಜನ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಸಂವಹನಗೊಳಿಸುವ ಪರಂಪರೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ವೈಶ್ವಿಕ ಜ್ಞಾನದ ಲಯದ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ಪಂದನವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡ ಜೀವ-ಚೇತನವು, ಈ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯ ಸಹಕಾರದಿಂದ ನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನೂ

ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತ ಸತ್ಯವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ, ಮನುಕುಲದ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಆರೋಹಣಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತವಾದ ವಿಕಾಸಾತ್ಮಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವರ್ಣ-ವಿನ್ಯಾಸಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಗೊಂಡವು.

ಆದರೆ, ಅಂತಹ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಇರುವ ಸಮುದಾಯ ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮನ್ನೇ ತಾವು ಬಂಧನದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ 'ಬೋರವೆಲ್ ಬಾವಿ'ಯ ಸೀಮಿತ ವಲಯದಲ್ಲಿಯೇ, ಅಲ್ಪ ತೃಪ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕಲು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಮುದಾಯದ ಜೀವಕೋಶಗಳೂ ಸಹಿತ ಅಲ್ಪ ತೃಪ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಂತೃಪ್ತಗೊಳ್ಳುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಕ್ಷೀಣಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಭ್ರಮಾಪೂರ್ಣತೆಯ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯನ್ನೇ ತೃಪ್ತಿಯ ತುರಿಯಾವಸ್ಥೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಏಲಿಯನ್ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತಿಯಾದ ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನೇ ಉತ್ಪ್ರಾಂತಿಯ ಹಂತ ಎಂದು ಆರಾಧಿಸುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ತಲುಪಿರುತ್ತದೆ. ವಿಕಾಸಾತ್ಮಕವಾದ ಯಾನ ಅಥವಾ ಪೂರ್ಣತೆಯತ್ತ ಸಾಗಬೇಕಾದ ಪಥದ ಆಯಾಮದ ಕುರಿತು ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಗಣನೆ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಶ್ಲೇಷ ಪಾರಮ್ಯದ ಹುನ್ನಾರಿನಲ್ಲಿ ಆಯೋಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟ, ಈ ವಿಧಾನದಿಂದಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ 'ತಂತ್ರಜನ್ಯ ಯಜಮಾನಿಕೆ' ಮತ್ತು 'ಯಾಂತ್ರಿಕ ಜೀವನದ ಗುಲಾಮಿತನ'ದ ವಿಭಜನೆ ರೂಪವಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿತು. ಇದರ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ನಗರೀಕರಣವೂ ಸಹಿತ ಬೆಳೆದು, ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಸ್ವರೂಪದ ಭೌತಿಕ ಪಾರಮ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕು ಹುಸಿಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತೃತಿಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು. ಮಾನವೀಯ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅಧಃಪತನವೇ ನಗರೀಕರಣದ ಆಯಾಮವೆನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಘಟನಾವಳಿಗಳ ವಿಚಲನೆಯಾಗತೊಡಗಿತು. ಹಣಕಾಸಿನ ಮಾನಕವೇ ಮಾನವನ ಜೀವನದ ಗುರಿಯಾಗಿ, ಅದೇ ವಿಕಾಸದ ನಾಡಿಯ ಮಿಡಿತವನ್ನು ಗಮನಿಸುವ ಸ್ಟೆತೊಸ್ಕೋಪ್ ಆಯಿತು. ಶಿಶಿರ ನಿಧ್ರೆಗೆ ಜಾರಿದ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇನ್ನೂ ಮರಣ ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಂದನ-ಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿಕಾಸದ ರಾಕೆಟ್ ವೇಗದಿಂದಾಗಿ ಆವಿರ್ಭವಿಸಿದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಪಥಗಳು ಊರ್ಧ್ವಮುಖಿಯಾದರೂ, 'ತಂತ್ರಜನ್ಯ ನಿಯಂತ್ರಿತ ವೈಶ್ವಿಕ ವಿಜ್ಞಾನದ' ಪದರುಗಳನ್ನು ಬಟ್ಟು ಹೊರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸುಲಭ ಸಂವಹನ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ, ಬದುಕಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಆಯಾಮಗಳನ್ನೇ ಆಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಇಂದಿನ ಬದುಕು, ಸಂಚಾರದ ಸುಲಭತೆ, ಸಂವಹನದ ತೀವ್ರತೆ,

ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಫಲಗಳಲ್ಲಿ, ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಬದುಕನ್ನು ಮತ್ತೂ ಮತ್ತೂ ಭೌತಿಕಗೊಳಿಸುತ್ತಾ ಸಾಗಿ ಕೇವಲ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿರೂಪದ ಮಾಯಾಜಾಲಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗತೊಡಗಿತು.

ಈ ಭೌತಿಕ ಜೀವನದ ಪಾರಮ್ಯವು ಕೇವಲ ಮನೋತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೇ ಗುರಿಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದೇ ಜೀವನದ ಪರಮ ಧ್ಯೇಯ ಎನ್ನುವಂತೆ ವರ್ತಿಸತೊಡಗಿತು, ಎರಡನೇ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ನಂತರವಂತೂ, ಅದರಲ್ಲೂ ಮನೋವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಗೊಂಡ ನವ ನವೀನ ಊಹೆಗಳಿಂದಾಗಿ, ಈ ವಾಸ್ತವವಾದೀ ವಿಜೃಂಭಣೆಯ ಹುಸಿಪ್ರಕಾಶವೇ ಪಾರಮ್ಯವನ್ನೂ ಪಡೆಯತೊಡಗಿತು. ಈ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಆಯಾಂದ ವಿಕಾಸವು ಮಾನವನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಅದುಮಿ, ಹಿಂದಿಕ್ಕಿ ತಾನೇ ಮುನ್ನುಗ್ಗತೊಡಗಿತು. ಕಾರ್ಯಕಾರಣ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಮರೆತ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಪಥಗಳು ಸಹಿತ ವಿಕಸನಕ್ಕಿಂತ ವಿಚಲನೆಗೇ ಒತ್ತು ಕೊಡಲು ರೂಪಣೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆಯೇ ಹುನ್ನಾರು ನಡೆಯಿತು. ಈ ಎಲ್ಲ ವಿಪ್ಲವಕಾರೀ ಅಲೆಗಳ ಫಲಿತವೇ ನಗರೀಕರಣ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ, ಭೌತಿಕವಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಸಂಕುಚಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆಯೇ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ಇರಲೇಬೇಕಾದ ಸಮರ್ಪಣೆಯು ವಾಸ್ತವ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಋತದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಅಂತರವನ್ನು ದರ್ಶಿಸಲು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಸಮರ್ಪಣಾಭಾವವಿರದ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಂದಾಗಿ, ಉದ್ಭವಗೊಂಡ ಪ್ರಳಯ ಸದೃಶ ಘಟನೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿರೂಪಗಳ (ಐಕಾನ್) ಕ್ಷಣಿಕ ಮಿಂಚಿನ ಪ್ರಭಾವಪೂರ್ಣ ವಿಭ್ರಮೆಗೆ ಮಾನವನ ಚಿಂತನಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ವಿಸ್ಮರಣೆಗೊಳಗಾಯಿತು. ಭೌಗೋಳಿಕ ಅಂಶಗಳೇ ಪರಮಾತಿಪರಮ ಚೌಕಟ್ಟು ಎಂದು ಪರಿಭಾವಿಸತೊಡಗಿತು. ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ವಿಕಾಸಗೊಂಡ ಸಂವಹನಗಳು ಇದ್ದರೂ ಭೌಗೋಳಿಕ ಸೀಮಿತತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು. ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡ ಹೆದ್ದಾರಿಗಳು ತನಗಾಗಿ ಬಲಿಯಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮಾರಣ ಹೋಮವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿತು. ಸವಕಳಿಗೊಂಡು ಹುಡಿಯಾದ ಚಕ್ರಗಳ ಧೂಳೂ ಸಹಿತ, ಭೂಮಿಗೆ ಕಪ್ಪು ಕವಚವನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಿಸತೊಡಗಿತು. ಬಿಸಿಗೊಂಡ ವಾತಾವರಣ ದಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಇಂಧನ ಇಡೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಪ್ರಜ್ಞಾಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದವು. ಪರಿಸರದ ಸುವ್ಯಸ್ಥೆಯಿಂದ ದೂರ ಸರಿದು, ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಹೇರಲ್ಪಟ್ಟ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಸಿಲುಕಿದ ಮಾನವನ ಬದುಕು, ಕೇವಲ ಬದುಕಿನ ನಾಟಕದ ಹಂತಕ್ಕೆ ತಲುಪಿತು.

ಯಾಂತ್ರೀಕೃತಗೊಂಡು ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟ ಸಂವೇದನೆಯ ಸ್ವದನೆಗಳು, ನೇಣುಗಂಬಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ನೇತಾಡುತ್ತಿರುವ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸತೊಡಗಿತು. ನವ ನವೀನ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಶೋಧನಗಳ ವೇಗೋತ್ಕರ್ಷದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಅಷ್ಟೇ ವೇಗದಲ್ಲಿಯೇ ಮರೆಯಾಗುವ ಫಲಿತಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ವಿಜಯದ ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಭ್ರಮದ ಹುಯ್ಯು ಹಬ್ಬಿಸಲಾಯಿತು. ಇದೇ ಸ್ವರ್ಗವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡ ಗುಹೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ, ಅದನ್ನೂ ಸಹಿತ ಪಾಸ್‌ವರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಡುವಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ಇಂತಹ ವಿಷಣ್ಣ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಅಂತಃಶಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ, ತಾನು ಕೇವಲ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಯ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ, ಅಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತವಾಗಿ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಪ್ರಾಣ ವಾಯುವಿನ ಸಲುವಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಇದೆಲ್ಲವೂ ಮಾನವನ ಬದುಕು ಹಾಗೂ ವಿಕಾಸವು ಪೂರ್ಣತೆಯತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಉದ್ಭವವಾಗುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳ ಅಂಶವೋ ಅಥವಾ ಇಂತಹ ಆಕರ್ಷಣೆಗಳಿಗೆ ಪಕ್ಕಾಗದೆ ಹೇಗೆ ಮಾನವ ತನ್ನ ಮೂಲವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಉಳಿಯ ಪೆಟ್ಟುಗಳೋ ಎನ್ನುವದೂ ಒಂದು ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವದ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಂಡಂತೆ ತೋರುತ್ತಿರುವ ಈ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸತ್ಯವು ಬರಲಿರುವ ಆವಿರ್ಭಾವದ ಮುನ್ನೂಚನೆಯನ್ನು ತೋರುತ್ತಿರುವ ಛಾಯೆಯಾಗಿದೆಯೋ ಎನ್ನುವದನ್ನೂ ರೂಪಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಆದರೆ ಸಮಾಜವು ಈ ಛಾಯೆಯನ್ನು ನವ ನವೀನ - ಪ್ರತಿರೂಪ (ಐಕಾನ್) ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆಯೇ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಧೋರಣೆಗಳೂ ಸದಾ ಯತ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಪ್ರತಿರೂಪದ ವೈಭವೀಕರಣವು ಕ್ರಮೇಣ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರತಿಮೆ(ಸಿಂಬಾಲ್)ಗಳನ್ನು ಮರೆಸುತ್ತ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವೊಂದು ಪ್ರತಿರೂಪಗಳೂ ಮೂಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರದೇ, ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಅಸ್ಥಿತಿಯ ಕುರಿತು ಚಿಂತನದ ಆಂತರ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ.

(ಸಶೇಷ)

(ಡಿಸೆಂಬರ್ 28/29 2024 ರಂದು ರಾಜಸ್ಥಾನದ ಜಯಪುರದ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದ 'ಲಿಫ್ಟಿಂಗ್ ವೇದಾ' ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಸಾದರಪಡಿಸಿದ ಪ್ರಬಂಧದ ವಿಸ್ತೃತ ಕನ್ನಡ ರೂಪಾಂತರಣ. - ಪುಟ್ಟು ಕುಲಕರ್ಣಿ)

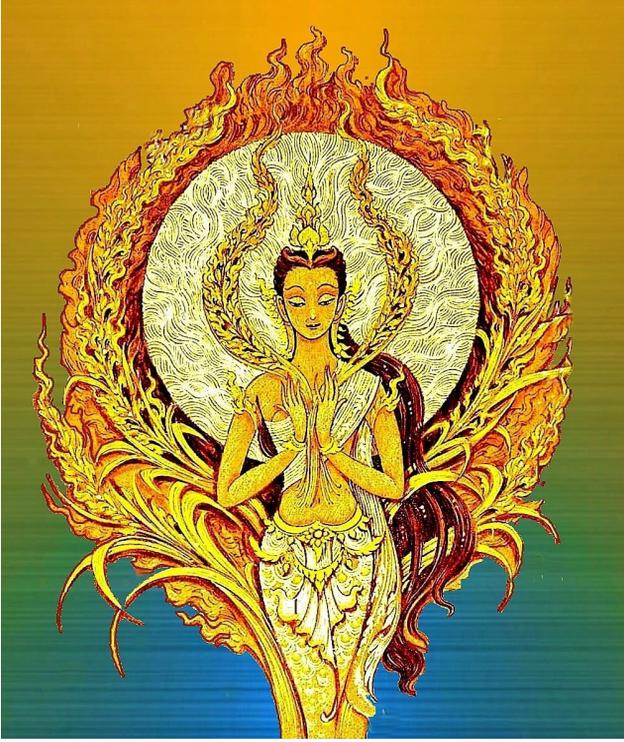
ವಾರ್ತಾಪತ್ರ

ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದ ಸಂಕೀರ್ಣ

ಜಿ.ಪಿ. ನಗರ 1ನೇ ಹಂತ, ಬೆಂಗಳೂರು.

ದಿನಾಂಕ 02-01-2025 ಗುರುವಾರ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 4.00 ರಿಂದ 5.00 ಗಂಟೆಗೆ ಮೀರಾಂಬಿಕಾ ಶಾಲೆ ಸಂಸ್ಥಾಪಕರ ದಿನಾಚರಣೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸಲಾಯಿತು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಡಾ|| ಅಜಿತ್ ಸಬ್ಬೀಸ್, ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು, ಶಿಕ್ಷಕರು, ಬೋಧಕೇತರ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗದವರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದ ಸಂಕೀರ್ಣ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಸದಸ್ಯರು ಹಾಜರಿದ್ದರು. ಶಿಕ್ಷಕರು ಸಂಸ್ಥಾಪಕರ ದಿನದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡಿದರು ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಯ ಸಂಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ದುಡಿದ ಸ್ಥಾಪಕರು ಮತ್ತು ಸಹ ಸಂಸ್ಥಾಪಕರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದರು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ಒಂದು ನಿಮಿಷದ ಧ್ಯಾನದೊಂದಿಗೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು.

ದಿನಾಂಕ 26-01-2025 ಭಾನುವಾರ ಮೀರಾಂಬಿಕಾ ಸ್ಕೂಲ್ ಫಾರ್ ನ್ಯೂ ಏಜ್ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಗಣರಾಜ್ಯೋತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸಲಾಯಿತು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮಹಾಪ್ರಬಂಧಕರಾದ ಶ್ರೀಯುತ ರವಿಶಂಕರ್‌ರವರು ಆಗಮಿಸಿ ಧ್ವಜಾರೋಹಣ ಮಾಡಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡಿ ಮಡಿದ ಮಹನೀಯರ ಆದರ್ಶ ಗುಣಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹಿತವಚನ ನೀಡಿದರು. ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೃಂದ ದೇಶಭಕ್ತಿ ಗೀತೆ ಮತ್ತು ಗಣರಾಜ್ಯದ ಮಹತ್ವ ಕುರಿತು ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದರು. ಶಿಕ್ಷಕ ವೃಂದ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ವಂದೇಮಾತರಂ ಗೀತೆಯೊಂದಿಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು.

ಫೋಟೋ: ಇಮೇಜಿಂಗ್ ಸಾವಿತ್ರಿ

ಮಾಂಸ-ಮಜ್ಜೆಗಳ ತೋಷ-ಜೀವನದಿ ಅಭಿಷೇಕಗೊಂಡ ಇದುವು
ಇದು ಆತ್ಮಬೀಜವಿದು ಪರಮದೇವನಾ ತೇಜಾಗ್ನಿ ಕಾಂತಿಕಣವು

- ಪುಟ್ಟು ಕುಲಕರ್ಣಿ

(ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ 'ಸಾವಿತ್ರಿ'; ದಳ 2 ರೇಣು 5 ಪುಟ 169)

RNI No. 22511/1971

No. of Pages 56 + 4 (Cov. Page)

KAR Reg No.: RNP/KA/BGS/368/2024-2026

Licensed to post without prepayment License No. PMG BG/WPP-409/2024-2026

Kannada Monthly Magazine

Date of Publication on 7th of Every Month

Permitted to Post 10th of Every Month. Reg. Valid till: 31-12-2026

Licensed to Post at BG PSO, Mysuru Road, Bengaluru - 560 026

ಫೋಟೋ: ಇಮೇಜಿಂಗ್ ಸಾವಿತ್ರಿ

ಈ ಲೋಕವಿಗ ಅವಳ ಬಲು ದೀರ್ಘ-ದೀರ್ಘಾತಿ ಯಾತ್ರೆಗಾಗಿ
ಘನತಿಮಿರದದೆಯ ಮೂಲಕವೆ ನಿತ್ಯ ಚಲನೆಯಲಿ ನಿಯತಿಯಾಗಿ,

- ಪುಟ್ಟು ಕುಲಕರ್ಣಿ

(ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ 'ಸಾವಿತ್ರಿ'; ದಳ 2 ರೇಣು 5 ಪುಟ 181)

Ed. Sri Puttu Parashuram Kulkarni, Pub: Dr. Ajit Sabnis

Ptd. by M/s. Sessaasai e-forms Pvt. Ltd.,

on behalf of Sri Aurobindo Complex Trust, 'Sri Aurobindo Marg',

J.P. Nagar I Phase, Bengaluru - 560 078. Phone: 080 - 22449882.